

„Sanje o sreči“

Pravljica — in tudi »pravljica« v prenesenem pomenu. Pokazali so toliko lepega, toliko nepozabnega... Drsanje — to ni več drsanje, to je balet; obleke — nekaj, kar si predstavljaš lahko le v pravljici in kar si lahko zamisli le domiselna kostumografinja. Igra svetlobe, igra barv — kaj vse naredi ljudska domišljija!

Prvi del — TALISMAN

V zimskem letovišču je lepoto tekmovanje za Miss Evropa. Zmaga prikupna Sylvia. Zaželi si filmske slave. Prva vloga — in prijatelj na reviji pove, da ga bo zapustila. Ob slovesu ji podari talisman — malega ježka Meckija. Prinese naj ji vse, kar si želi. Toda — ubogi mali ježek ne more nič proti spletkam v filmskem svetu. Razočarana Sylvia se vrne domov, k reviji in k Norbertu.

To je samo kratka vsebina prvega dela dunajske drsalne revije. Koliko je bilo lepega drsanja in koliko vloženega dela v izvedbo te pravljice. Lepotno tekmovanje je bilo pravo pretiravanje lepote in oblek. In potem ples ježkov — simbol nečesa skromnega!

Drugi del — MACKA

Dva mlada zaljubljenca gledata predstavo v cirkusu. Ples lepe mačke Lole navduši Hansa. Poskuša srečo — in uspe! Uboga Kristi! Trudi se, da si ga ponovno pridobi, toda zaman. Hans je miška v krempljih mačke Lole. Igra se z njim in on je srečen. Toda ko spozna, da se enako igra tudi z drugimi, je razočaran. Zapusti jo in se vrne h Kristi. Torej spet srečen konec, saj se vsaka pravljica konča tako.

Navdušeni pozdravi ob koncu so zelo majhno darilo za ves trud, šopki rož in ugledni gostje pa le priznanje.

TATJANA VOZEL

Dunajska drsalna revija je pri nas zelo popularna

PUSTA SMO POKOPALI (lani)

V KRANJU NE BO LETOS PUSTNEGA SPREVEDA — »SLANIKOVA POJEDINA« V EVROPI IN »RIBJI DAN« V PARKU — V PREDDVORU TRI DNI KURENTOVA OHCET

Clovek je družbeno bitje. Vedno se hoče zabavati. Skromna sredstva pa mu tega ne dopuščajo in zato največkrat ostane samo pri željah. Delati mora neprestano, zabava pa se lahko le malo kdaž. Toda takrat, ko se hoče, izkoristiti sleherni trenutek.

Ni dolgo tega, ko so se ljudje spraševali: »Kje boš silvestroval?« Sedaj se sprašujejo: »Kje boš pustoval?« »Saj res, kje bom pustoval!« O tem še nismo razmišljali, ker se še nismo povsem oddahnili od silvestrovanja. Mi smo se že, ampak žep — ta, ta si še ni čisto opomogel. No, pa vendar, nekam bomo vseeno šli.

Zastonj smo letos pomislili na vsakoletno pokopavanje Pusta v Kranju, kjer smo se lahko vedno od srca nasmejali. Samo tukaj je bil smeh poceni. Na! Celotno zastonj je bil! Turistično društvo, ki je bilo lanski organizator te pustne prireditve, ni imelo dovolj poguma (in tudi sredstev ni!), da bi tudi letos s Savskega mostu vrglo v vodo Pusta v krsti, ki bi nato po Savi splaval boljšim časom naproti. Torej bomo tudi pustni smeh morali letos plačati. Drugega na mne pr-

ostane. »Saj danes že tako nič ne dobiš brez denarja, se pa še smejali ne bomo zastonj!« si mislimo. »Do drugega leta ga bodo gotovo podražili, tako kot vse drugo!« modrujemo in premišljujemo, kam bi šli pustovat.

Širom Gorenjske, po vseh mestih in celo vaseh, bodo priredili maškarade, kjer bodo nagrajevali kavboje, Indijance, pikapolonice, žabje kralje itd.

Ob pustu dajo ljudje prednost torej najbolj nenavad-

nim bitjem. Na maškaradah bodo zastopani ljudje vseh ras in celo zoološki vrt bodo za tisti dan odprli, da se bodo udeležile maškarad vse živali.

Kdor pa bi se rad za Pusta pošteno najedel, in to samih izbranih dobrot, naj zavije v kranjski hotel »Evropa« na »Slanikovo pojedino«, kjer bo lahko dobil vse, kar bo hotel. Če pa sem ne, potem pa v restavracijo »Park«, kjer bodo imeli »Ribji dan.« Nekje bo že dobil tisto, kar si bo zaželel.

Če pa bi se kdo rad zabaval kar tri dni skupaj, naj gre že v nedeljo v Preddvor, kjer se ga bo na Kurentovi ohceti do srede pošteno oprijel pustni duh.

TONCI JALEN

Ljudska modrost

Ni vse zlato, kar je — samoupravljanje.

Osel gre le enkrat na led — člani občinskih skupščin in delavskih svetov pa niso taki osli. Navajeni so na led.

Kdor molči, devetim odgovori. Ta pregovor zelo dobro poznajo člani naših samoupravnih organov. Izjeme (redke) samo potrjuje pravilo. Ena lastovka namreč še ne prinese pomladi.

Kdor jezik špara, kruha strada. Tudi debeli zapiski z nikoli realiziranimi sklepi so kruh (za nekatere).

Gnoj je zlato. (Gnoj — kimanje, dviganje rok; zlato — kariera s fičkom in televizorjem).

Kdor drugemu jamo koplje, sam zrotira na višji stolček. Drugi pa pade v zlato jamo ali samo v jamo, kakor mu pač kažejo zvez(d)e.

Odžagali so ga, ker se ni spoznal na zvez(d)e.

Kdor ne dela, naj vsaj piše poročila, izpolnjuje formularje in kuha kavo za direktorja.

Pomagaj si sam in direktor ti bo pomagal.

Roka roko umije — in se umivata, dokler za zapahi ne zmanjka vode.

A. TRILER

Vse leti na kulturnike - pa še res je!

Pred dnevi so se v Kranju zbrali predstavniki šolstva, kulturnoprosvetno dejavnosti, telesne vzgoje in športa. Razpravljali so o tem, kako naj bi statut občine nakazal smer razvoja teh dejavnosti in ob tem ugotavljali, da so te dejavnosti ekonomsko zapostavljene. Ko je bila razprava najbolj vroča, čeprav ne burna, se je od neonske svetilke izpod stropa snelo veliko steklo in se raztreščilo na tleh ob mizi. Vsi iznenadeni so utihnili. Eden izmed navzočih (Logar) pa je dejal: »No vidite! Na šolnike in kulturnike vse leti.«

K. MAKUC

Ni gostov — ker ni snega

SAMO POČASNA vožnja skozi turistične kraje v spodnji Avstriji in nekajdnevno bivanje na Tirolskem prav gotovo še nista zadosti, da bi lahko delal zaključke o letošnji zimski turistični sezoni pri naših sosedih, medtem ko je to za vtise več kot dovolj. No, in nekaj teh bi tokrat rad zapisal — tudi za primerjavo, kako je z zimskim turizmom pri nas in drugod.

ZA NASE KRAJE NISO VEDELI...

Dveurni nočni sprehod po Badgasteinu je razjasnil, da je letošnja zima to moderno mesto skoraj zamrlo. Čeprav bi bilo lahko mrzlo vreme vzrok za to, se nam je vendarle zdelo čudno, da smo na ulicah (oziroma klancih) srečali le dva badgasteinska gosta! Tudi v večini sicer dobro razsvetljenih hotelskih kavarn je vladal popoln mir, le v največjem Bellevueju je nekaj tujcem prepeval Fred Bertelman («Smejoči vagabund»). — Kako je letos tamkaj z gosti, pa nam je potem povedal dežurni železniški uslužbenec. Kot bi bil najbolj zaskrbljen hotelir Badgasteina, je kazal na smučišča, kjer je bilo pred šestimi leti tudi svetovno smučarsko prvenstvo. V soju številnih mestnih luči je bilo tam videti razen krp snega tudi temne liše, ki so se pri dnevnih svetlobi spremenile v grmičevje in travo. Da torej Badgastein letos nima kaj prida gostov, je krivo predvsem pomanjkanje snega in zato so tudi mnogi, sicer stalni gostje, raje odšli drugam... (Nedvomno bi mnogi izmed njih radi prišli v našo Kranjsko goro ali na

Pokljuko, pa zanje niso imeli priložnosti zvedeti, zakaj naša turistična propaganda je — tako kot že večkrat prej — zatajila, kot sem kasneje zvedel v Innsbrucku). Kljub temu pa nas je presenetila zelo dobra založenost trgovin prav z vsemi artikli, ki pridejo v poštev v zimskem turizmu. Konkurenca med posameznimi trgovinami je taka, kot bi se v mestu trlo turistov... (Kako je že pri nas s to stvarjo?)!

LOV ZA GORIVOM

Zaradi olimpijskih iger na Tirolskem vlada v glavnem turistično mrtvilo tudi v koroških krajih. V Celovcu sem zvedel, da so vile ob razpotegnjenem Vrbskem jezeru skoraj prazne. Oblčajnega nočnega vrveža tudi ni po cestah proti Spitalu in potem od Zell am See proti Innsbrucku, kjer smo ponoči na najmanj desetih bencinskih črpalkah zaman trkali na zaprta vrata.

Vse drugače pa je v okolici Innsbrucka, kamor so olimpijske igre privabile športnike, gledavce in običajne turiste iz skoraj štiridesetih dežel. Da so navalu, ki pa v mestu niti ni preve-

lik, botrovale športne igre, lahko sklepamo tudi po nezasedenosti okoliških hotelov, ki so sicer vsako zimo domala nabito polni. Komaj dobrih 30 kilometrov stran od Innsbrucka — v nekem hotelu blizu Schwaza, je bilo na primer le kakih 30 slovenskih izletnikov, medtem ko so imeli lastniki še lani opraviti z več kot sto Angličani in Holanci! Sicer pa nič čudnega, zakaj tudi nas je na dvorišču prestrašil napis — da je naslednjih sto metrov privatna pot in da se mora prišlec na klic takoj ustaviti — tako, da smo se kaj kmalu obrnili in hitrih nog odšli.

V TRGOVINAH PREPOLNE POLICE

Tudi draginja je marsikoga pregnala iz Innsbrucka, toda navkljub temu se je najbrž še kdaj vrnil v mesto, ker so ga pritegnile lepo aranžirane izložbe in prepolne trgovine. Pri nas (žal) neznano pravilo: imej vse, kar priporočaš ali kažeš v izložbenem oknu — je tam v popolni veljavi. Skupno z mojima spremljevalcema (pravzaprav sem jaz njun) se nam je kar »milo storilo«, ko je prodajavka na naše naročilo: »Kupil bi radi najlonske nogavice!« prinesla na mizo kakih deset vrst zaželenega blaga. — Razen športnikov pa so se v glavnem mestu Tirolske v času olimpijade zbrali tudi takolimenovani modni ljudje, ki so s sprehajanjem po mestu in na organiziranih modnih revijah prikazali letošnjo nošnjo, ki bo — vsaj upamo! — čez dve leti gost tudi pri nas...

JOZE ŽONTAR

MEDTEM KO SLOVENSKA JAVNOST IN SE POSEBNO OBCINSKA SKUPSCINA JESENICE VODI ZOLCNO VOLNO OKROG HOTELA PRISANK V KRANJSKI GORI, SE NA VITRANCU SMUCAJO, CEPRAV JE SNEGA BOLJ MALO. INOZEMSKI GOSTJE PA SE PRITOŽUJEJO NAD POSTREŽBO IN RAZMERAMI V PRISANKU — Foto: France Perdan

Slike Maurice Utrilla na trgu

Mednarodna trgovina nestrpno pričakuje 20 slik francoskega slikarja Maurice Utrilla (1883 — 1955), ki jih ima njegova vdova Lucie Valore. Slike prodajo samo takrat, kadar postanejo davki tako visoki, da jih ne more več plačevati.

Zaradi očetovega visokega položaja mora v Washington

Lynda Bird Johnson — 19 letna hčerka ameriškega predsednika, je študirala zgodovino na univerzi v Texasu. Odkar je oče predsednik, jo stalno nadzorujejo organi tajne policije. Ker pa je 2500 km predaleč za policijske uradnike, bo na željo uprave varnostne službe svoje študije nadaljevala v Washingtonu.

Prvič v javnosti

Prvič po škandalu svojega moža se je žena Profuma pokazala v javnosti. Živi v Londonu in je prisostvovala otvoritvi razstave antičnih lutk.

Portret Jeana Cocteauja

Ribiči iz Villefrancha (Côte d'Azur) so pri Picassojem naročili portret njihovega in njegovega prijatelja Jeana Cocteauja.

Sejemske olimpijske dni so v Innsbrucku izkoristili tudi krošnjari. Omislili so si belega medveda, ki so ga vlačili po mestnih ulicah. Kdor se je vtaknil vanj (in teh ni bilo malo), so ga za spomin še slikali... seveda pa je malokdo pričakoval, da bodo potem od njega zahtevali 25 šillingov in mu dali listek za slike, ki naj jih dvigne v njihovem ateljeju! Tudi tale si je privoščil poziranje, denarja pa seveda ni imel.

— DOPISUJTE V PANORAMO
— SODELUJTE V RUBRIKI
»SLOVARČEK KRAJEVNIH
IMEN«!
— PIŠITE NAM, KAJ SI ŽELITE
V PANORAMI IN KAJ VAM
NI VSEČ!

Pa vendar niso čisto pozabili

Ulica rož

Jugoslovanski konzulat v Stuttgartu je na Blumenstrasse — Ulica rož. Vrsto ljudi, ki sem jih zagledala že pred vhomom v to stavbo in se vije po veži, stopnicah, čakalnici vse do sprejemne pisarne, veže ena sama misel: kako obdržati zveze z rojstno domovino, kako jo obiskati ali kako se vrniti domov?

To so sami mlajši, povojni izseljenci ali naši mladi ljudje, ki so odšli s potnim listom ali pa pobegnili v Nemčijo zato, da bi si prej priborili boljši življenjski standard kot doma. Prišli so v Stuttgart na naš konzulat tudi iz po več sto kilometrov oddaljenih krajev zato, da bi uredili svoje državljanske odnose. Nekdo bi rad podaljšal vizo, da bi zaslužil še toliko in toliko mark in se potem neovirano vrnil v domovino. Stefan bi rad kupil v Ljubljani stanovanje, zato dela v Nemčiji po dvanajst, štirinajst in več ur dnevno. Tončka, ki je pobegnila za možem, da bi bolje zaslužila kot doma, stanuje zdaj v baraki in kuha enolončnice za svoje tri malčke. Mož dela skoraj dan in noč, žena pa vztrajno hodi na konzulat, da bi dobila dovoljenje za obisk rojstne domovine. Jože bi dobil boljšo službo, če bi sprejel nemško državljanstvo, a ne more in ne more narediti tega koraka. Rezika si je obetala toliko lepega pri delu v nemški gostilni, a princa na belem konju ni od nikoder in zdaj hoče dekletu po vsej sili takoj domov.

Domov! To besedico je zlahka razbrati na vseh zamišljenih obrazih po stopnišču, hodniku in v čakalnici našega konzulata pa še na mnogih drugih krajih. Zelo redki so primeri, za katere bi lahko rekli samo: pa vendar niso čisto pozabili...

Sonja je našla razkošen prostorček pod soncem v tujini. V nemški bolnišnici se je vanjo

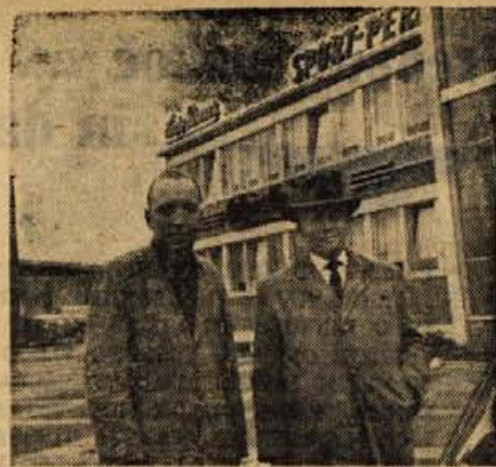

Karl Klemenčič je v Gladbecku že od l. 1908, pa je v mislih tako pogosto v rojstni domovini

zagledal premožen Amerikanec in pravkar bo odpotovala v obljubljenem deželu. A pred odhodom hoče videti čimveč ljudi iz domačih krajev. Odšla je na železniško postajo. Peron je ob sobotah in nedeljah pravi semenj ljudi, ki niso doma iz Stuttgarta. Tukaj slišiš vse jezike, najmanj pa nemškega, in seveda slišiš tudi nešteto presenečenih vzlikov: »Aaa, ti si tudi iz Jugoslavije!?« Sonja se je pomešala med tiste fante, ki govore slovensko ali hrvaško. Mnogo jim je imela povedati, mnogo jih je spraševala in končno jih je kar po vrsti vabila: »Pojdi z menoj, da se slikava. Imela bom spomin na domače ljudi.« Fotoavtomat je v treh minutah izdeloval slike, slike Sonje in neznancev iz Jugoslavije. »Slike bodo šle z menoj v Ameriko,« je razdraženo čebljala lepa Sonja, »pa naj Moj Johnj reče, kar hoče.«

»Pepsi cola«

Že enainpetdeset let je od takrat, ko je stari Zupančič iz Rake pri Krškem zaoral prvo brazdo za današnje uspehe svojega sina Jožeta v Nemčiji. Čisto mlad je bil še Zupančič iz Rake, ko je kopal premog v nemških rudnikih. Kopal je in kopal in pri tem razmišljal, kako bi zaslužil marko več z manjšimi žulji Pa

Tovarna »Sport Perle« in »Pepsi Cola« — lastnik Jože Zupančič. Na sliki sta slovenski rudar Martin Kink in nečak Zupančiča Inge Pirman, ki dela v njegovi tovarni.

se je v prostem času vpregel v ročni voziček in začel razvažati, najprej za gostilne, potem za tovarne, pivo v steklenicah. Razvažal je leta in leta, dokler niso odpeljali njega tja, od koder ni vrnitve.

V Moersu so mi postregli s Pepsi Colo. Pod imenom te nemške kokte piše še: Jože Zupančič. Tako sem odkrila sina starega Zupančiča iz Rake. Poiskala sem ga v njegovi tovarni. Ni mu šlo slovensko, pa sva se vseno sporazumela. Ko sem mu povedala, da sem iz Jugoslavije, se je nasmehnil. Pa ne tako, kot se poslovni ljudje nasmejejo poslovnim strankam; v tem smehu je bilo spet isto potrđilo: pa vendar niso čisto pozabili... Po kratkem, prisrčnem razgovoru je tovarnar Zupančič pritisnil na gumb in čez nekaj sekund je prišel mlad človek, ki mi je v čisti slovenščini povedal, da mi je po nalogu direktorja na razpolago in da mi lahko pokaže v tovarni vse, kar me zanima. Z mladim možem iz Škocjana pri Turjaku in z njegovim še mlajšim bratom sem obredla sleherni kotic modernne tovarne brezalkoholnih pijač Pepsi Cole, Sport Perle in podobnih. Tovarna je en sam velik laboratorij, proizvodnja teče po mehaniziranem tekočem traku, dekleta v snežno belih haljah, prostori od začetka do konca vzorno čisti, izdelki dobri. Tovarna ima poleg svoje proizvodnje še zastopstvo za prodajo na debelo vseh alkoholnih pijač, od priznanega nemškega piva do kraškega terana in ruske vodke. Mlada Slovenca, ki delata v tej tovarni, sta nečaka Jožeta Zupančiča in ko mislim na njuno lepo, razmeroma lahko delo, se ne morem znebiti spomina na veliko fotografijo starega Zupančiča iz Rake, ki visi nad direktorjevo mizo. Zdi se mi, da razbrazdano lice s fotografije spominja na ročni voziček...

Ljudje brez imena in obraza in drugačni ljudje

G eislingen Steige je morda v sončnem vremenu kar prijeten kraj, saj spominja s svojo podolgovato dolino med hribi na gorensko pokrajino. A tiste dni, ko sem bila tam, so na dolino legalji težki oblaki, malo industrijsko mesto je bilo zavito v meglo in prah. Črni so bili tudi delavci, ki so prišli v gostišče na steklenico piva. Premog razvažajo ti ljudje, od hiše do hiše, in premog je seveda povsod na svetu črn. Razgovor med delavci pa je bil zelo barvit. Nekdo je govoril v ruščini, drugi v poljščini, tretji v nemščini, četrti pa je molčal. Na umazan obraz so mu padali gosti plavi lasje in ko je slišal slovensko, je v njegovih plavih očeh temno zagorelo. Na vprašanje, od kod je doma, je odgovoril odsekano: »Saj ni važno.« In nato ni več dvignil pogleda. Zaradi neprijetnega vzdušja sem segla po stari nemški reviji. Oči so mi obstale na članku o lanskim dogodkih v Bonnu s sliko, pod katero piše: »Ljudje brez imena in obraza...«

Pa je vstopil fant, ki je glasno pozdravil Dober dan, takoj zvil k glasbenemu avtomatu, vtaknil vanj kovanec in ves zasanjan, ne da bi skrival svoj obraz, dočakal melodijo »Gor čez jezero...«

VERA VALENCI

Tisti, ki iščejo svoj prostor pod soncem v evropskih državah, v bleščecih centrih Pariza, Bruxellesa, Münchna, Amsterdama in drugod so po večini obstali v sivih industrijskih središčih, v delavskih in rudarskih naseljih, kjer so — tako stanovanjske barake kot sodobni stanovanjski bloki — podobni gmotam rdečkasto ali sivkasto umazane surovine. Prostora in dela je za vse, res delovne ljudi dovolj, a sonca za vse bore malo. Španci sanjajo o svoji sončni deželi, Alžirci o svobodi, mali črnolasi natakariji vzdihujejo: »Che bella Italia«, Poljaki prepevajo sentimentalne pesmi, mladim Slovincem se toži po zelenih gričih in veličastnih gorah, Dalmatinci ves prosti čas pred glasbenim avtomatom in navijajo tisto »Tamo na rivi«.

Takšen pečat nosijo vsi, ki služijo kruh v tujini in dajejo od zaslužka določen delež na kupček, ki mu je ime »domov«. Nekaj je med njimi tudi takih, ki so pozabili, hote ali nehote, odkod so doma.

Predpust nekoč in danes

PRISLUHNIL SEM KRAMLJANJU STAREJSIH JESENICANOV O NEKDANJEM PUSTOVANJU IN O FANTOVSKEM KLUBU, KI JE IMEL V PUSTNIH OBICAJIH POSEBNO VLOGO. PUSTA SO NEKOČ PRAZNOVALI DOSTI DRUGACE KOT DANES. TRADICIONALNE PREDPUSTNE VESELICE PLANINSKEGA DRUŠTVA, TURISTICNEGA KLUBA SKALA, SOKOLA, FANTOVskega KLUBA IN DRUGIH SO SE KOMAJ ZVRSTILE. PRI PRAZNOVANJU PREDPUSTNIH OBICAJEV JE ODIGRAVAL POSEBNO VAŽNO VLOGO FANTOVSKI KLUB, KI JE IMEL CENTRALO NA JESENICAH IN PODRUŽNICE V ZIROVNICI, LESCAH, NA BLEDU IN V BOHINJU. KLUBI SO STELI PO STO IN TUDI VEČ ČLANOV, KI SO BILI ZAKRKNJENI SAMCI V STAROSTI NAD 25 LET. KLUB JIH JE ŠCITIL PRED NEVARNOSTMI ZAKONSKEGA JARMA.

Butale MILČINSKI - NOVAK na Gorenjskem

Butalski statut

Butale so naraščale imenitno in imenitneje in jim do popolne imenitnosti ni manjkalo ničesar več razen statuta. Pa so sklenili, da naj bo in si nabavijo še statut. Moževali so in moževali in slednjič četrti večer in na četrti konferenci uganili, da mora biti statut imeniten, kakor so imenitne Butale. Zato da mora v butalski statut najimenitnejša tujka, kakor so kdaj čuli o njej: to je rotacija. Rotacija mora v statut, pa naj stane, kolikor hoče, in ako ni drugače, lahko stane cel honorar, podkovan in zvrhan. Podkovan je butalski honorar takrat, kadar ga spremlja odtegljaj za avtorski davek, zvrhan je, če je poleg avtorskega dvaka izplačan še preko žiro računa.

In so dejali: »Rotacija je najbolj imenitna tujka na oko in za besedo, pa tudi zato, ker je neznansko nevarna in bo v grozo in strah občinskim funkcionarjem.«

Imeli so v Butalah avtorja Čačko in je bil avtor za pogrebne nagovore in govore na gasivskih veseljah in za občne zборе in za gospodarske organizacije in društva in sploh za vse. Pa so mu naročili, da napiše statut: v statutu da pa mora biti rotacija, naj stane, kolikor hoče in ako ni drugače, lahko stane cel honorar, podkovan in zvrhan.

Avtor Čačka je naročilo sprejel in obljubil in je resnično pisal in je bil silno zadovoljen s svojim delom, ko ga je končal. Zadovoljni so bili s statutom tudi butalski možje. Strmeli so, kimali in hvalili, kako silno da je podoben in da še niso videli rotacije, ki bi ji bila podobna tako. Slovesno so za razmnožili in razposlali in bili zelo ponosni.

Dokler niso Tepanjčani zagnali glasu: »Ho, ho, Butalci imajo statut, horizontalno rotacijo imajo v statutu, ne pa vertikalno! Ho, ho!«

Tepanjčani so nesramno zlobni: kadar morejo, dajo Butalce v pisma bravec!

Pa je bila žaljivka to pot posebno nesramna, ker je bila resnična.

Kajti ko si butalski možje vnovič ogledali statut, se ni dalo tajiti: rotacija je bila le horizontalna med sabo naj bi možje menjavali stolčke, nikogar naj ne bi vzeli od spoda, nikogar naj ne bi poslali nazaj v proizvodnjo.

Seveda — Butalcem ni bilo zameriti zmote — vertikalne rotacije še niso videli nikdar nikjer, horizontalno menjavanje stolčkov pa vsak dan dovolj.

Pa so k sreči izvedeli Butalci, da drugod nekoč že imajo rotacijo v statutu. Ako bi se baš primerilo in bi imela ta rotacija mlade, lahko bi katero odstopili v Butale. Butale prosijo.

Prihodnjič: BUTALSKI AVTOMEHANIK

Sprejem Haile Selassiea na železniški postaji v Bohinjski Bistrici.

Legatov Tonček kot Heile Selassie v Bohinju

Takratni časopisi so pisali o fantovskih klubih takole: »Slovenski narod«, 3. junija 1937:

»Centralni fantovski klub na Jesenicah prav pridno deluje. Ze nekaj let je na spomlad obdaril najbolj siromašno jeseniško in javniško deco z dobro obutvijo. Zgledu jeseniških fantov so sledili tudi fantje iz Zirovnice in v Bohinjski Bistrici, ki so nedavno ustanovili samostojne fantovske klube. V nedeljo je imel fantovski klub v Zirovnici, ki šteje okoli 100 članov, lepo veselico, katere prižitek je bil namenjen revni deci zabrezniške šole. Na prireditve je prispelo 70 fantov z Jesenic, pa tudi iz Zgornejavske doline. Navzoč je bil tudi sreski načelnik g. dr. Vrečko ter poleg domačega tudi jeseniški in radovljiški župan.«

Dnevnik »Jutro« pa je takrat objavil tale članek:

»Minuli predpust so priredili jeseniški fantje v Sokolskem domu svoj fantovski ples, ki je lepo uspel in katerega čistji dobiček je bil namenjen za podporo siromašnih otrok in predvsem dvojnih sirot. Fantje so poiskali 17 najbolj revnih otrok z Jesenic in okolice, med njimi več dvojnih sirot ali otrok

brezposelnih delavcev, ali onih z velikimi družinami in nizkimi prejemki. Vsi ti reveži so bili poklicani v restavracijo g. Dežmana, kjer jim je fantovski klub razdelil 17 parov lepih, močnih in po meri narejenih čevljev. Ginjni otroci in njihove matere so se lepo zahvalili našim vrlim fantom za lepo darilo.«

Razen borbe pred nevarnostjo zakonskega jarma so imeli fantovski klubi tudi hvalevredna socialna dela. Posebno razgibana dejavnost fantovskih klubov je bila v predpustnem času. Bivši borci pred nevarnostjo zakonskega jarma znajo povedati mnogo veselih predpustnih, katerih dve naj omenim, ker sta posebno zanimivi in spadata že med ljudske govorice.

Na pustovanju fantovskega kluba Lesce je bil Jeseničan Zweibrot obsojen na smrt z obešenjem. Obsodbo je moral izvršiti Legatov Tonček, takrat po vsej Gorenjski znani humorist. Nadel si je bele rokavice, zadržnil vrh Zweibrotu okrog vratu, spodmaknil stol, odvrigel rokavice, rekel »pravici je zadoščeno« in odšel. Obešeni Zweibrot je postal že moder in le s pomočjo zdravnika so mu rešili življenje...

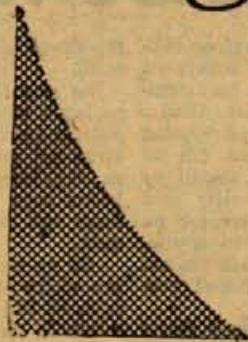
Se bolj zanimiva pa je zgodba o prihodu etiopskega cesarja Heile Selassieja v Bohinj. Fantovski klub Jesenice je organiziral s svojimi podružnicami izlet v Bohinj. Fantovski klub v Bohinju pa je bil zadolžen, da organizira pri vlaku potreben sprejem. Med vožnjo se je Legatov Tonček izgubil. Sel je v vagon drugega razreda, se maskiral in preoblekel v abesinskega cesarja. Preoblečen je vzbujal na naslednjih postajah pozornost, od koder so telefonsko obvestili Bohinjsko Bistrico, da se pelje proti Bohinju etiopski cesar Heile Selassie. Visokemu gostu so priredili na železniški postaji v Bohinjski Bistrici nepričakovano lep sprejem, z zanimanjem poslušali njegov nerazumljiv govor in ga v povorki spremlili do gostilne pri Markežu, kjer so radovedne domačine in žandarje komaj prepričali o predpustni šali. O »visokem obisku« Bohinjci še danes radi pripovedujejo. Zanj pa je zvedel tudi cesar Etiopije Heile Selassie, ki je bil pred leti na Bledu. Zelel je spoznati svojega dvojnika, vendar želji niso mogli ugoditi, ker Legatovega Tončka takrat ni bilo več med živimi.

Legatov Tonček pa je bil aktiven tudi med narodno-osvobodilno borbo, saj je z marsikatero humoristično zavedel okupatorja in pomagal partizanom. Ko je moral nekoč v svoji gostilni v Lescah gostiti rekrute in jim rekel, naj grejo v fronto na Jelovico, so ga odpeljali v Begunje. Le z dobrim mazanjem se je »izmazal« najhujšemu.

Fantovski klubi so priredili za vsakega pusta nekaj posebnega. To so bile šale, ki so vedno skrivale zrno resnice in o katerih ljudje še danes radi pripovedujejo. Legatovega Tončka ni več toda pust je še ostal, vendar tako mastnih, kot jih je zagodel v predpustnem času Legatov Tonček, ne zagode nihče več.

POLDE ULAGA

Druga plat slike TV ekrana

»Spoštovani gledavci, opravičujem se vam...«. Standardna fraza, ki jo mnogo-krat z nejevoljo »vzamemo na znanje« potem, ko smo nekaj časa presedeli ob sprejemniku, ki je onemel prav takrat, ko smo si tega najmanj želeli, še manj pa pričakovali. Negodovali smo, rekli kakšno pikro na račun eksperimentalnega programa ali »sprostili« svojo nejevoljo na račun »tistih lenob« na Krvavcu ali v Ljubljani, ki se jim ne ljubi vzdigniti svojih zadnjic z mehko tapiciranih stolčkov in nastalo okvaro popraviti.

Roko na srce, dragi gledavec televizije, tudi ti imaš takšno mnenje o TV programu in tistih, ki z njim delajo ter živijo. Da vam ne boderodno resnice priznati, vam jo bom priznal tudi jaz. Moje mnenje se prav nič ni ločilo od mnenja, ki sem ga nekoliko posplošil in izrazil v gornjih vrsticah. Če že hočem biti iskren, bi pred nekaj dnevi »med brati« povedal še precej več.

In če že tako hočete, me imate lahko tudi za »tipa« s slabim značajem, zakaj sedajle vam bom priznal še nekaj. Moje mnenje ni več takšno in sram me je, da sem sploh kdaj tako mislil.

In če ste tale zapis prebrali do tukaj, mi sledite do konca. Ne mislim vas preobračati, pač pa bom skušal o naši TV podati sliko, katere na TV ekranih ne vidimo. To bo slika, ki pričča o organizaciji TV mreže, principu delovanja ter o delu tistih mnogih tehnikov, ki si komaj upajo pomisliti na to, da bi do izpada TV programa prišlo zaradi njihove malomarnosti.

Kot živčni sistem

Ko sem se »na licu mesta« pogovarjal s tehniki, ki delajo v oddajniškem TV centru na Krvavcu, jim kradel čas ter počasi dojemal zame doslej neznane stvari, sem dobil vtis, da je primerjava TV mreže z živčnim sistemom človeka le najbolj primerna, zakaj tudi ta ima svojo glavo, hrbtenico...

Pustimo besedičenje, ker mislim, da vas zanima predvsem, kakšna je pot slike iz studija do TV sprejemnika. Preprosto rečeno — zamotana, v principu pa takšna: TV studio v Ljubljani program preko mikrovalovnega oddajnika posreduje oddajnemu centru na Krvavcu. Ker je energija teh valov majhna, (7000 MHz) je snop radijskih valov precizno usmerjen, lovijo pa ga s parabolično anteno, usmerjeno proti Ljubljani. Tu program delijo: del ga gre preko velikega oddajnika (1 kW) in TV antene na Krvavcu na Gorenjsko (območja, od koder je Krvavec viden), del pa preko mikrovalovnih oddajnikov na Sljeme v tem primeru prenaša ljubljanski program tudi Hrvatska, Nanos (Primorska) in Kum (Štajerska). Kum posreduje signal naprej točkoma na Pohorju in Plešivcu. Vse navedene kraje, razen Sljemena, imenujejo oddajniške

točke s posadko. Te »pokrivajo« določena področja Slovenije. Problem zase seveda predstavljajo kraji, ki so izven vidnih območij Krvavca, ali pa omenjenih oddajniških točk s posadko. Da gledavci TV v teh krajih niso prikrajšani, sem postavljajo pretvornike, (1—5W) ki pa delujejo avtomatsko. Teh pretvornikov je v Sloveniji preko 40, na Gorenjskem pa stoje v Trzinu (2), na Jesenicah in v Bohinju...

Morda vas bo zanimala tudi pot TV programa od Sljemena naprej. Ta je, zopet z mikrovalovno mrežo, povezan z relednimi postajami, ki stoje med Avalo in Sljemenom. To so: Psunj, Majevica in Cot. Ti reledi samo povezujejo. Po nekoliko bolj nenavadni poti pa pride k nam slika evrovizijskega prenosa iz tujine. Ta k nam ne priroma preko Karavank, pač pa preko Tista in Nanosa na Krvavec. Njena nadaljnja pot pa je enaka poti domačega programa. V primeru, da ne spremljajo ljubljanskega programa, so smeri sprejemov med posameznimi centri obratne, pot pa, logično, ostane ista.

Strelna z jasneja

Upam, da smo sedaj tisti del, v katerem smo se kot popolni laiki spoznali z organizacijo, uspešno prebrodili. Vsaj tako sem mislil, ko sem na Krvavcu nekako prebrodil »empirična« svojstva organizacije.

Ura je bila 10 in fantje so pravkar pričeli s prenosom iz Innsbrucka, ko je nenadoma nekaj počilo, se pobliskalo. Neonske luči na stropu so ugasnile in potem se je pričelo. Prvo, kar sem v temi zaznal, je bil šum, ki so ga povzročili bliskoviti gibi TV tehnikov. Res, težko mi bo uspelo opisati naglico, s katero so fantje kontrolirali naprave in obenem popravljali. Sele ko so se mi oči privadile na polmrak, sem zaznal postave v belih haljah, ki so hitele od aparata do aparata. V dnevnik okvar so zabeležili: 1 minuto brez toka in 5 minut brez slike. Tokrat je bil kriv okvare nenaden padec napetosti, ki ga je nato zamenjal pojačan impulz. Varovalke trenutno povečane napetosti niso prenesle, zato so pregorele.

Kako so jih našli, majhne štiri varovalke med množico nepregorelih, mi ni popolnoma jasno. Sele, ko smo se kasneje pogovarjali o takih in podobnih nezgodah, me je med drugim zanimalo tudi, kako si pomagajo v primeru, kadar napetost popolnoma pade. Vinko je takole odgovoril: »Morda se vam bo zdelo preenostavno. Kadar napetost pade na 0, se pri nas avtomatično vključi agregat, ki služi kot rezervni vir energije.«

Kakšen je najmanjši možni čas popravila okvar oziroma čas, ki preteče od prekinitve oddaje pa do ponovnega pojava slike?

»Veste, v vseh teh aparaturnih je ogromno elektronk. Te pa rabijo za samo ogrevanje 2 minuti. To je tudi najmanjši možni čas. Ti dve minuti gledavecem mnogokrat ne gresta v glavo. Rezervnih aparaturn — dvojkovk se nimamo, zato je prekinitve oddaje v primeru okvar neizbežna. Prav zaradi takega stanja oddajnih centrov se naš program imenuje eksperimentalni. Drugod v svetu imajo tudi po dve aparaturni v rezervi.«

Kateri okvare pa so najpogostejše?

»Predstavljajte si 1500 elektronk. Vse so v pogonu. Samo ena odpove pa smo tam. Potem je okvaro treba najti. Delo včasih spominja na iskanje igle v senu. Pa vendar, več kot pol ure res nikdar ne popravljamo. Pogosto nam pregorijo tudi varovalke. Omenil sem že, da so tega krivi nenadni porasti napetosti. Mi tu pri tem ne moremo pomagati prav ničesar.«

Kakšne aparature uporabljate?

»RCA, Siemens, Marconi, Marelli, BHG, CFTH... Morda bo prav slednja za vas zani-

DETALJ Z ODDAJNISKEGA TV CENTRA NA KRVAVCU — Foto: Franc Perdan

miva. Aparat firme CFTH je v nekoliko prenesenem smislu besede diaprijektor, s katerim projiciramo monoskop in pojasnila k okvaram.«

Neviden strah

Za tega so povedali, da je najhujši. »Sliši, da nekaj ni v redu, pa ne veš, kaj je. In potem lahko iščeš v upanju, da boš nepravilnost našel.«

Takole torej naši znanci Vinko, Franci, Janez in še dva, katerih tokrat nismo spoznali, delajo, delajo od jutra pa do konca programa. Zavedajo se odgovornosti svojega dela, saj od njihove čuječnosti in natančnosti zavisi slika na naših TV ekranih po Sloveniji, Jugoslaviji, včasih pa celo v Evropi. So »puščavniki« v posebnem smislu, saj od ljudi niso izolirani. Z njimi jih veže le tehnika, ki je mnogokrat, posebno v nedeljah, najbolj neusmiljena. Izletniki uživajo, fantje v centru pa garajo, garajo tako, da mnogokrat niti jesti ne morejo. In nato pregori ena sama drobcena elektronka in ves njihov trud je v tistih, za gledavce neskončnih minutah uničen.

TONE POLENEC

Jajca

Januar je po navadi, saj tako se nam zdi, najdaljši mesec v letu. No, v letošnjem letu pa je bil ta mesec kar naenkrat pri kraju. K temu je po eni strani pripomogla zimska olimpijada, ker so strastni športni navijači ugotavljali vzroke, zakaj naši skakavci na tujih skakalnicah ne skačejo v daljavo, temveč silijo le nazaj k skakalni mizi, drugi pa, katerim

je zimski šport španska vas, so se poglobljali v vzroke nenadnim padcem in skokom cen v tem mesecu.

No, mene to ni vrglo z glajza, saj je čisto razumljivo, če so šle cene avtobusom gor, so šle cene kofetu dol — pa se zgihla; če se je mleko podražilo, so se jajca pocenila — pa se spet zgihla itd. Pocenite jajc sem se najbolj razveselil, zato sem sklenil, da se jih bom zaradi nizke cene najedel, pa če sem tudi potem rumen kakor Kitajec. Do take osebne požrtije pa na žalost ni prišlo. Ko sem namreč ubil prvo štemplano jajce, se v kastrolo ni razlil beljak z rumenjacom, temveč silijo le nazaj k skakalni mizi, drugi pa, katerim

ki je zadišal po originalnem rožnem olju; čisto nasprotno je bilo z drugim jajcem; ta me je s svojim smradom tako raztegotil, da sem od jezice zabrisal kastrolo z jajci tako močno, da je brez vsakega predhodnega treninga naredila daljši skok, kakor vsi naši skakavci v Innsbrucku skupaj. No, ta šmoren z jajci pa nisem imel samo jaz. V dnevnem časopisu sem zasledil, da so imeli še večji šmoren v Novem Sadu, kjer so jajca razveselili, zato sem sklenil, da se jih bom zaradi nizke cene najedel, pa če sem tudi potem rumen kakor Kitajec. Do take osebne požrtije pa na žalost ni prišlo. Ko sem namreč ubil prvo štemplano jajce, se v kastrolo ni razlil beljak z rumenjacom, temveč silijo le nazaj k skakalni mizi, drugi pa, katerim

SLOVARČEK KRAJEVNIH IMEN

Vaša nova rubrika »Slovarček krajevnih imen« v »Panorami« je bila res potrebna, če bo seveda dosegla svoj namen, da se bodo v javnosti rabila imena, ki so originalna, ne pa razne pisarniške spačenke. Odkar je bilo pri nas na Brniku zgrajeno letališče, se ime Brnik mrcvari, da domačina kar boljjo ušesa, ko to sliši. Sta namreč dva Brnika: Zgornji in Spodnji Brnik. Iz teh imen je administracija skovala zveneče ime »Brnikie, ki se zadnje leto izven Brnika kar precej rabi. To ime je nepravilno in ga domačini v vsakdanjem govoru ne rabijo. V časopisju pa pišejo najrazličnejše variante: v

Brnikih, na Brnikih, v Brniku itd. »Delo« in »Ljubljanski dnevnik« sta sedaj začela rabiti edino pravilno na Brniku, odkar so jih na napake opozorili trije domačini. »Glas« pa dosledno rabi Brnik in to celo v obliki Spodnji Brnik ali pa, kot v članku Toneta Polenca, v Brnikih, v Brniku. Ne vem, kako piše v Imeniku naselij 1961 in to tudi ni važno, vem pa, kako domačini govorimo in mislim, da je to edini kriterij za pravilno uporabo. Torej: letališče na Brniku ali letališče Brnik in edniško Zgornji in Spodnji Brnik.

Tone Bugar,
Spodnji Brnik 64

Pučas
pa gvišn

U Lok, pa pu mojm tud ki drgi, se take za oglam pa u štarj pa per frizeri pa učas še duma merskej guderna pa kritizira, tam k b pa lahk i pa use tih. Učas i biu saj kešn brucvajne zdej i pa še tam bel tak de i use tih pa puhleun. Na ja, zadn cajt sa se pa že spet mal zbudil pa zganil. Naštimal sa en hecn vrid pud plahla predpusta, ki tiste ta sterpine pa useglil ta zarisne hece »nejh zavarvala. Na ta viža sma vidl kak se baja Lučani »kulturn« vuzil na Trata s firma »Transport« pu ta novih cinah.

Vidl sma en zla žalastn pugreb firme »Obnova«, ki ket sma šlišal smert strila že hmal pu purodu. Zakuga i bla pa rujena pa zakuga i mogla tak hit na britaf pa še zdej na vema. Pa b blu to tud dober pa zrau. Se se dober ve, de lde ulik guvareja, pubisn še, če mejh al pa premal veja. Če b pa vidl več pa s taprvih ust, b pa tud narubi na kunštital, zakuga se j mogla »Obnova« strit pa kaj čez dva dni puginf. Merbit bo hec od pugreba, k sma ga vidl pa šlišal, perpumogu, da ba-

GREGA

SMOJKA
iz Loke poroča

ma drugč tud s taprvih ust kej taprauga zvidl. Pa sma šlišal, kakšna majnga maja ldi od žag k sa pu cel dulin zamerzle že sred puletja (pa ne ta lanskega). Cist pu drug stran sej pa že pred cajtam šlišal, da se za »kekšnga taprauga« da za kešn dan kešna žaga sam z bisida udajtat, po pa hmal spjt za use zamerzne, tud če j nad nula.

De pa na bi sam šimfal, sa pa na tistmu vičuru še špilal pa pel, use to pa zla fajm. Ni blo vidt ubenga zviranja pa spremlajanja pa zvijanja z učmi ne per muzkonterjah ne per pucah, kar i zdej pubsebn čišlan na tilivizij, sevida pa še ni gvišn de j to tud lpo.

Fajn b blo, de b še večkrat naštimal kej takga ket i bla u Lublan »Mejhna žeh-ta.« Sevida j pa to lahk tud navarn. Zato sm jest dons sam ta stare žgance pugrau, da me na murja mutastaga narest zatu, k nimam ubenga takga strica, deb zame du-ber stavu. Če nam mutast ratu pa drgč še kej.

SMOJKA

Šolstvo v Lučnah
v prejšnjem stoletju

Ze zadnjič smo načeli stanje kroniko iz Lučin, bolj z veselo plati, danes pa poglejmo, kako dober vir za socialno zgodovino je lahko taka kronika.

Pisec kronike začenja poglavje o šolskih zadevah z ugotovitvijo, da kake šole v Lučinah v prejšnjih časih ni bilo. Primerja Lučine z drugimi večjimi kraji in dodaja, da tudi večji kraji niso imeli urejenih šolskih razmer in da so šole dobili zelo pozno. Dalje pravi: »Da so znali brati le posamezni, zvečina kaka ženska samica, manj moški, ki se za to niso dosti zmenili.« V Lučinah je po tej kroniki začel s poučevanjem šole župnik v letih 1862 do 1864, torej pred sto leti. Seveda pa to ni bil nikakšen reden pouk, temveč zgolj prvi

napotki za branje in računanje. Pisati pa so se učili samo nekateri dečki, ki so kazali posebno veselje in zmožnost. Prvi šolski prostor je bil pri Lovretu Volšarju na Dolgih njiyah kar v veliki hiši, kasneje pa v eni sobi v župnišču, ki je imelo takrat še s slamo krito streho. Leta 1897 je »nenadoma in čisto nepričakovano prišel ukaz od c. kr. okrajnega glavarstva v Kranju, in sicer vsled odloka c. kr. učnega ministerstva na Dunaju, da se ima neutegoma zidati novo šolsko poslopje za redno ljudsko šolo. Vendar so zidanje šolske stavbe odložili za deset let zato, ker so leta 1898 zidali novo cerkev in pa ker se je pisec kronike »pismeno zavezal skozi teh deset let povečevanje šolsko prevzeti in sicer po gotovem šolskem redu po leti in po zimi. Odkazala se mu je za to nagrada 500 kron. Tako je za ta čas nastala zasilna ljudska šola, ki pa ni imela bog ve koliko uspeha.«

Zanimiv je ta odlog zidanja šole zaradi zidanja nove cerkve. V tem času so imeli zbrano že skoro vse gradivo za cerkev, ki so ga seveda morali prispevati vaščani in bi še ene zbiralne akcije ne zmogli. Šola pa je bila drugotnega pomena, saj: »Obiskovanje šolsko je le preveč neredno; in vsed tega v šoli tudi ne more biti pravega napredka. Pozimi velikokrat ne morejo vsi otroci y šolo radi slabe poti ter zametenihi gazi, zadnji čas jih moti tudi čipkanje; po letu pa morajo pomagati pri delu na polju — šola pa je le prisiljena ter pristranska reč. Po desetih letih je vsaj kolikor toliko reden pouk zopet prešel in je bilo branje in pisanje samo dopolnilo krščanskemu nauku. Pouk je bil že preje skromen, »ker je bilo v resnici uspeha videti le malo in pa ker se je bil, že bolj v letih, pouka v šoli do grla naveličal. Tudi so se nam zdele zahteve za ono pičlo nagrado prevelike, in pa tisti vedni, seveda za »slovensko ljudsko šolo« nemški dopisi so nam bili skrajno neljubi, da, naravnost pristudni.«

LIPETA

Tako se je šolstvo le počasi odvijalo in razvijalo. Danes si kajpak težko predstavljamo tedanje šolske razmere, čeprav so tudi danes v šolstvu težave, seveda ne v taki obliki, o pičlih nagradah pa še danes tožimo. Zanimiv je še zaključek tega poglavja, ki se govori, da »se zidanje novega šolskega poslopja de odklada in se boče radi sedanjih vojnih časov bržkone še odmnilo na poznejše čase. Ljudem seveda je to všeč, ker sploh nimajo prevelikega zanimanja za šolo, zlasti tako urejeno, kakor je danes — in pa ker pri pomanjkanju poslov otroke pri delu zelo potrebujejo.«

ANDREJ PAVLOVEC

Letočni slovenski kulturni praznik je Kranj počastil s tem, da je danes 8. februarja 1964, za 115. obletnico pesnikove smrti, odprl kulturno ustanovo vsenarodnega pomena — Prešernov spominski muzej.

Uvodne besede v knjižici, ki je bila izdana za to slovesnost, nam povedo, da misel za ustanovitev tega muzeja ni nova. Že pred dvanajstimi leti so častivci Prešernove umetnosti napravili prve korake, da bi prešla hiša, v kateri je pesnik preživel svoja zadnja leta in tudi v njej umrl, v javno last.

Raziskovanja in preureditveni posegi v stavbi sami, katerih namen je bil, prikazati jo prav tako, kakršna je bila v prvi polovici prejšnjega stoletja, in druge okoliščine so pripravljala dela tako zavlačevala, da je bilo mogoče šele sedaj dela zaključiti in hišo izročiti javnosti. Danes se Kranj po toliko letih s tem resnično kulturnim dejanjem oddoljuje svojemu nekdanjemu soobčanu.

Kranj
Prešernu

Ob otvoritvi Prešernovega
spominskega muzeja

Prešeren je v Kranju preživel le nekaj let. Toda ta kratka leta poklicnega dela v našem mestu je dokazal, da ni bil le velik pesnik, pač pa tudi nadvse pošten doktor pravice in bojevnik proti krivici. Pa naj so to bile drobne pravde siromašnih kmetov ali pa velike tožbe proti Dagarinu za odpravo desetine in sodelovanje pri pogumni peticiji napredno mislečega kranjskega veljaka Floriana, ki je zahteval od deželnih oblasti, da razdele cerkvene posestava, vpeljelo slovenščino v urade in v šole, odpravijo pretepanje obsodencev, dajo kmetom zemljo brez odškodnine, da ustanove v Ljubljani univerzo in da morajo biti v deželnem zboru zastopani tudi kmetje, ne le mestna in fevdalna gospoda.

S svojim delom, življenjem in smrtjo je Prešeren povečal Kranj v kraj, ki je, prav zaradi prisotnosti pesnika v naši mestni zgodovini, postal vsem Slovincem drag in ljub.

V hiši, ki je nekoč nosila le oznako Mesto 181, ima danes na vzhodni strani tablico Tavčarjeva ulica št. 8, na zahodni strani pa Prešernova ulica št. 8, je pesnik najel za svoje potrebe le vse zgornje prostore; zato je spominski muzej za sedaj urejen le v teh prostorih. In še v teh sta urejeni le dve sobi v takratnem ambientu: pesnikova stanovanjski prostor in njegova advokatska pisarnica.

Za stanovanjsko sobo je izvirmo opremo odstopil Narodni muzej v Ljubljani, kateremu jo je pred leti zapustil znani prešernoslovec in pesnikov daljni sorodnik Tomo Zupan. To pohištvo je bilo do teh dni razstavljeno v takimenovani Prešernovi sobi v Mestnem muzeju v Ljubljani. Obsega predalnik, mizico s stolom, posteljo z mrtvaškim prtom, na katerem je ležalo pesnikovo truplo, svečnik z utrinjalom in pult, »omaró, na kateri so dohtar lahko stojč pisali.«

Drugi prostor, ki je opremljen z izvornim pohištvo, je pesnikova pisarnica. Navada je bila, da so odvetniki drug po drugem prevzemali ne le službeno mesto, pač pa tudi opremljene pisarne. Tako je za doktorjem Štepiharjem, ki je bil eden izmed Prešernovih advokatskih dedičev, prevzel pisarniško opremo doktor Schreiner. Po njegovi smrti je pohištvo prešlo v last Corenjskega muzeja. Poleg pisalne mize je še omara za spise, ura z

nihalom in nekaj drugih malenkosti, za katere vemo, da so bile nekoč pesnikova last.

V teh dveh prostorih, ki skušata prikazati prvotno vzdušje, sta nameščeni dve lepi bidermajerski sobni pečči.

Ostali prostori so namenjeni prikazu pesnikove življenjske poti, njegovega dela in del o njem. Seveda je vse le izbor, za popolnoma razstavo ni prostora ne drugih možnosti.

Vitrine so razporejene v posameznih prostorih po naslednjih načelih: pesnikova biografija in pravni spisi, soba rokopisov, soba Prešernovih objav in prešernoslovje.

Pr eden pa pričnemo naštevati, kaj vse je razstavljeno v posameznih vitrinah, je treba povedati, da je vse rokopisno, dokumentarno in drugo gradivo pristno, originalno. Za prve tedne po otvoritvi so te dragocenosti z vsoto tovariško uvidevnostjo posodile osrednje slovenske kulturne ustanove: Narodni muzej, Mestni muzej, Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Narodna in univerzitetna knjižnica in Državni arhiv. Posamezne eksponate so posodile še nekatere druge ustanove, uradi in posamezniki. Vsem gre zahvala našega mesta.

Po določenem obdobju bo treba vse te, sedaj razstavljene izvornike vrniti, da se zopet varno in strokovno shranijo. Namesto njih bo Prešernov spominski muzej dal izdelati čimvernejše faksimile rokopisov in listin ter kopije originalnih slik in kipov.

Za vsako Prešernovo obletnico, morda tudi ob drugih priložnostih, bodo izvorniki zopet razstavljeni v Kranju, seveda v drugem izboru. Tako bomo spoznali Prešernovo delo in njegovo literarno zapuščino skoro v celoti.

Ogledimo si sedaj v vitrinah razstavljeno gradivo, ki pomeni nedvomno našo najdražjo narodno imovino in najčastnejšo kulturno legitimacijo.

Prešernova hiša v Kranju

V prvih štirih vitrinskih oddelkih je obsežno pesnikovo življenje, njegova pot od rojstva do smrti, vmes še šolanje in poklicno delo, na konec pa dogodki po pogrebu.

V prvih štirih vitrinskih oddelkih je obmatičo iz Breznice; tjakaj je po cerkveni strani spadala Vrba. Šolanje nam prikazuje njegova latinska šolska naloga iz l. 1816, Juventus iz l. 1817, gimnazijsko spričevalo iz l. 1817, Dagarinova redovalnica s pripombo »stolz« iz l. 1820, spričevalo dunajske univerze, teze za doktorski izpit l. 1828 in slike Klinkowstömova zavoda.

V drugi vitrini vidimo Prešernovo prošnjo za imenovanje v Kranj, odlok o imenovanju in policijsko poročilo iz l. 1846, odlok o postavitvi za deželnega advokata v Kranju iz l. 1846, akt o zaprisegi istega leta, ekspenzar za Valentina Bleiweissa iz l. 1847, odvetniški spis za istega klienta in pozivno tožbo zoper Dagarina.

CR TOMIR ZOREC
(Nadaljevanje prihodnjič)

Naš roman

Obrnila se je, nosil je windsorsko kravato, ozko, elegantno siromašno obleko, devetnajst let, največ devetnajst, zastirmela se je v njegov siromašni, ošabni, zmehdeni obraz. »Jazz!« je tiho rekla, »saj vendar ne mislite resno. Ste sploh kdaj slišali jazz?« Pogledal jo je in potem povetil pogled, še nikoli ni govoril z žensko, z odraslo žensko, morda še nikdar ni imel dekleta, žrtev je, žrtev, darovana Presleyu, darovana Patricku. Zaznala je, kako se je zavedel in postal drzen. »Tale je imenitno,« je rekel Patricku, Franziska je občudovala njegov občutek za jezik, imenoval jo je »una squisita.« »Poslušati hoče Jimmyja Guiffreja ali Johna Lewisa. Popelji jo kamorkoli, kjer bo lahko poslušala jazz za izbrance.« Preplr išče, nesmiselno bi bilo govoriti. Patrick je rekel: »Izbranka je in zdaj naju pusti v miru, Luigi!«, ves bar je prislunilni, mogoče ima Luigi celo prav, ko bi človek preizkusil ves jazz, bi morda prenehal pri rock and rollu, jazz je bil glasba za ljudi, ki ne marajo glasbe, ki niso vedeli kaj početi z glasbo, in zato je bil najsurovejši jazz morda najboljši, John Lewis je bil »squisito«, čemu torej ne bi ostal kar pri Mozartu, pri Telemannu, pri Vivaldiju, ta Luigi je bil dosle-

A. A. BEG

den, toda to minuto mu ni šlo za glasbo, temveč za Patricka, bil je Patrickov »boy«, Patrick je storil napako, ko je pripeljal semkaj, med benečansko rock and rollsko bando, med Italijan-

sko »oboževalce«, v njihovih lokalih ni bilo deklet, tako kot v francoskih, nemških in angleških kletih, svobodnih, drznih in malce umazanih deklet, spremljevalk bop — in bluesovske melanholijske. Italijanski »oboževalci« niso želeli spremljevalk, v svojem moškem svetu so hoteli ostati sami. To je bila inačica dosledno sklenjenega, večnega italijanskega korza, gosposkega sveta siromašnih elegantnih oblek, nešteti hladnih moških pogovorov. Med Patrickom in Luigiem ni šlo za glasbo, temveč za to, če je tabu dovoljeno kršiti, kršiti s krpo tirkinzo zelenega blaga, cigareto in rdečimi ženskimi lasmi. Franziska je čutila, kako v baru vsi čakajo, kako se bo iztekla reč med »squisito« in Patrickovim »boyem.« Patricku ni hotela pomagati in reči: »Pridite, pojdiva!«. Gledala je, kako je stal in izkušal prostor s hudobnim, posmehljivim pogledom, vendar mu ni tako kot v Pavoneju uspelo razcefrati bar v gorišču svoje šarenice. Vedela je, da se jezi nanjo. Pričakoval je, da se bo nevsiljivo prilagodila svetu, v katerem je živel: to je njegov svet, hotel ml ga je pokazati, tako da bi bila na vse pripravljena; pokazal ml ga je kakor poprečno nočno morje. Toda na romantiko sem odgovorila s hladno prho, na moško lovišče pa z izživalnostjo in zdaj je besen. Besen in ne-bogljjen.

Položaj je razvozal Kramer, ki je v tem trenutku stopil v bar, Franziska ga je takoj spoznala, visok, polnokrven moški belih las, uglajeno belih, kakršni so lasje, ki so nekoč bili plavi, tudi obrvi je imel bele, predvsem pa je bil bleđikasto bel obraz, širok kot izrezan iz lepenke je visel prek ohlapnega zimskega plašča nedo-

ločljive barve oči so bile rdečkaste, ustnice polne in rdeče, oči in usta so bile podobne odprtiniam v lepenkasti krinki Kramarjevega obraza. Kramerjev prihod se je zdel nekako hrupen, kajti sočasno ko se je prikazal med vrati, je bila plošča pri kraju: slišati je bilo, kako je zaloputnil z vrati in potem glas, ki je dejal gostilničarju »Ciao, Bartolomeo!« pa se je takoj stemnil, ko je Kramer zagledal Patricka, stopil bliže in vprašal: »Hallo, O'Malley, kje neki ste bili večraj?« Pogrešal sem vas, Luigi najbrž tudi.« Govoril je v nemščini in z nemškimi jezikom je izdvojil bar iz svojega odnosa do Patricka, Luigi mu je strmel v ustnice, da bi uganil, v kakšni zvezi ga je Kramer omenil, toda Patrick ga ni pogledal, obrnil se je k Franziski in dejal: »Franziska, to-le je vaš rojak. Imenuje se...« Kramerjev obraz je odrevenel, toda Patrick je utihnil, kot na povedlje... »Saj niti prav ne vem, kako se imenuje,« je dokončil stavek. Zatorej, zatorej me je pripeljal semkaj. Kramer je požvižgal. »Oh, dama je z vami,« je rekel, »ni kaj reči, izvorne domisleke imate.« Nenadoma je spoznal položaj, pogledal Luigija, zatem Franzisko, pospravil pogleda moškega kroga, odkimal in dejal: »Pojdimo torej k večerji. Sodim, da še niste jedli, O'Malley. Damo ste nameravali najbrž popeljati k večerji, kajne?« Obrnil se je k Franziski. »Njegov domislek ni tako slab, kakor morda menite, Bartolomeova žena imenitno kuha, v Benetkah ni boljših jedi kot tukaj.« Ukazoval je in vsi so ga poslušali, tudi Luigi, ko mu je Kramer rekel v italijanščini: »Luigi, z nami boš jedel. Saj najbrž ni narobe, če bomo vsi skupaj jedli, signora?«

Mojca, Kekec
in Rožle —
trije mladi
junaki prvega
slovenskega
celovečernega
filma v barvah
»Srečno, Kekec!«
so postali
naši prijatelji!

Kekec, Mojca in Rožle o filmu in sebi

Poiskala sem tri najmlajše, danes prav gotovo najbolj znane igravce, otroke vaše starosti: Kekca, Mojco in Rožleta. Junake slovenskega filma »Srečno, Kekec!«. Zastavila sem jim nekaj vprašanj.

● Kako ti je ime v resnici, v kateri razred ho- diš? Predstavi se nam!

Kekec: Ime mi je Velimir Gjurin in hodim v 6. razred osnovne šole Mirana Jarca v Ljubljani.
Mojca: Meni pa je ime Blanka Florjanc in hodim v 4. razred iste šole kot Kekec.
Rožle: Tudi jaz obiskujem 6. razred, in sicer na osnovni šoli Borisa Kidriča v Ljubljani.

● Je to tvoj prvi filmski nastop?

Kekec: Igral sem že v šestih filmih, in sicer v treh slovenskih (Veselica, Ti loviš, Romanca v solzi), v hrvaškem Lov za zmajem in italijanskem Sam proti Rimu. Moj prvi film je bil Veselica. Hodil sem v prvi razred; imel sem še le sedem let.

Mojca: Tudi jaz sem že igrala. Tako kot Kekec je bilo tudi meni sedem let, ko sem prvič stopila pred filmsko kamero. Igrala sem hčerko partizana in partizanke v filmu »Zakon vojne«. Rožle: V filmu »Srečno, Kekec« sem se prvič predstavil slovenski publikii. No, pa mislim, da je kar šlo!

● Kako to, da so ti dodelili vlogo? Ali je bila avdicija?

Kekec: Seveda, za vse tri vloge se je prijavilo več kot 2000 otrok. Deklamiral sem pesem in odgovarjal na režiserjeva vprašanja. Prišel sem v ožji izbor — kjer je bilo še 7 Kekecev. Čez nekaj časa pa so le še dva — mene in še enega — poklicali na poizkusno snemanje. Ko mi je mamica, ki so ji telefonično sporočili, da sem dobil glavno vlogo v novem slovenskem filmu, povedala, da bom igral Kekca, sem bil zelo vesel.

Mojca: Po radiu sem slišala, da rabijo igravce za novi film »Srečno, Kekec«. Z mamico sem odšla na avdicijo. Recitala sem in zapela dve pesmici: Sinko očku partizanu in Pesem o pote- panju. Tudi jaz sem prišla najprej v ožji iz-

bor. Šele nato pa so me pisмено obvestili, da je vloga Mojce dodeljena meni. Bila sem srečna. Rožle: Tako kot Mojca in Kekec sem moral tudi jaz opraviti najprej avdicijo. Recital sem Kajuhovo pesem »Slovenska pesem«. Po ožjem izboru sem bil poklican na poizkusno snemanje. Bil sem prvič pred kamero in tako sem prav takrat doživel svojo prvo tremo in strah pred filmanjem. Toda pol ure pred polnočjo sem zvedel, da je vloga Rožleta moja. Ko smo začeli snemati film, sem lahko igral že povsem sproščeno.

● Je bilo pri snemanju kaj posebno zanimivega? Kaj ti je ostalo najbolj v spominu?

Kekec: Vsekakor nevarna pot čez brv, ko sem na rami nosil utrujeno Mojco. Gotovo se iz filma spominjate, kako ozka je bila brv, voda pa je bila deroča in pod menoj le skale. Če bi bil le malo neroden, bi padla, oba z Mojco 12 metrov globoko. Ta kader smo posneli le trikrat, zakaj bil je res najbolj nevaren prizor. Ko sem bil na drugi strani in vrgel brv v vodo, se je v trenutku razklala na dvoje. Morda vas zanima tudi to, da sva z »Volkom« bila res prava prijatelja.

Mojca: Tudi zame je bila najtežja pot preko h- dournika. Čeprav me je nosil Kekec na rami, je bila kljub temu neprijetna misel na skale in deročo vodo globoko pod menoj.

Rožle: Meni pa se je zgodilo res nekaj neprijet- nega. Vadili smo prizor, ko je Pehtin pes »Volk« moral lajati proti meni. Ko smo kader nekaj- krat ponovili, je pes prišel že tako blizu, da me je ugriznil, jaz pa sem imel premalo pro- stora za umik. No, na srečo ni bilo nič hudega, moral sem le k zdravniku, kjer sem dobil ne- kaj injekcij proti tetanusu.

● Kaj bi lahko pripomnil ob gledanju filma »Srečno, Kekec«?

Kekec: Film sem videl prvič na premierji v No- vem mestu. Videl sem tudi stari film Kekec, a se mi zdi novi — vsaj po tehnični strani — veliko boljši. Najlepši sprejem sem doživel v Kranju, kjer so mi poklonili slike iz filma »Ti loviš«, ko so me slikali na premieri pred dvema letoma. Preživeli smo lep večer.

Mojca: Tudi jaz sem bila na vseh premierah kot Kekec in Rožle. Povsod je bilo leno in otro-

ci so nas pristrčno sprejeli. Film sem videla že pred predvajanjem v kinematografih, v času sinhronizacije.

Rožle: Tudi jaz sem videl film prvič 5. decembra 1963 v Novem mestu. Film mi zelo ugaja, lepe so barve. Menda je le nekoliko slaba povezava. Bil sem na premierah v Sarajevu, Ljubljani, Mariboru, Beogradu, Ljubljani in Kranju. V Kranju je bila 21. decembra. Tu je bilo najlepše Oder in dvorana sta bila lepo okrašena, pokloni- li pa so nam velike šopke rož in čokolado. Al- bum s posnetki iz filma, ki sem ga prejel na premieri v Ljubljani, pa mi bo ostal v nepozab- nem spominu.

● Kaj pravijo sošolci in sošolke, ko so vas vi- deli na platnu?

Kekec: Različna mnenja. Večina jih pravi, da sem kar lepo igral.

Mojca: Rekli so mi: »Dobro si igrala, Blanka!«

Rožle: Začeli so me klicati Rožle.

● Se ukvarjaš še s čim drugim? Kaj te najbolj zanima?

Kekec: 6 let igram harmoniko; zbiram znamke. Posebno me zanima šport — košarka in nogo- met.

Mojca: Tudi jaz hodim v glasbeno šolo. Prvo leto igram klavir. V šoli pa pojem v pevskem zboru.

Rožle: Zanima me vse, kar je v zvezi s tehniko in stroji. V največji užitek mi je prebiranje »Tehnične enciklopedije«.

● Načrti, želje in cilji za bodočnost?

Kekec: Kaj bom postal, res še ne vem. Rad bi prevajal. Ze danes zelo rad prebiram tuje knji- ge. V šoli se učim srbohrvaščino, angleščino in latinščino.

Mojca: Še bi rada igrala. Zelimi pa postati zdrav- nica ali učiteljica.

Rožle: Tudi jaz bi še igral v slovenskih filmih. Po končani osemletki bom odšel na srednjo teh- nično, seveda strojni oddelek.

Kekec, Mojca in Rožletu še enkrat srčno čo- stitamo in si želimo, da bi jih še velikokrat vi- deli na našem filmskem platnu!

PETJA MAINTINGER

IGRAVEC IN KMET

Filmski portret igralca Jeana Gabina

Malokateri filmski igralec je prodril tako globoko v zavest filmskega občinstva po vsem svetu, kot je to uspelo Jeanu Gabinu. Saj je sam pojem francoskega filma v naši zavesti najtesneje povezan z njegovim markantnim likom (tako kot je na drugi strani povezan z likom BB). Njegov nastop v filmu nam že zagotavlja določeno kvaliteto — čeprav film sam nima posebne vrednosti, je zanimiva in izdelana vsaj njegova vloga. Spomnimo se samo filmov »Nesrečniki«, »Zločin in kazen«, »Maigret nastavlja past«, da bi razumeli to trditev. Toda še važnejše je, da je Gabin povezal svoje ime tudi z mnogimi najpomembnejšimi francoskimi ustvarjanci in nastopil v vrsti najboljših predvojnih in povojnih filmov.

Junak svojega časa

Tu pravzaprav tudi leži skrivnost Gabinovega izrednega obojestranskega uspeha pri kritiki in pri občinstvu, kaj ga ni mogoče razložiti zgolj z igravskimi sposobnostmi. V Jeanu Gabinu so se srečale tri silnice: 1. igravske sposobnosti (velike), 2.

osebnost (izredno močna) in 3. dejstvo, da je francoski film in francosko (ter svetovno) občinstvo v času, ko je Gabin začel svojo kariero, rabilo človeka, kakršnega je on najbolje predstavljal. Njegov igravski talent (ob resnični predanosti igravski umetnosti) mu je omogočil

Mladi Gabin — gangster v alžirski kazni iz Duvivierovega filma »Pépé le Moko« (z njim Mireille Balin in Lucas Gridoux)

Stari Gabin — finančni mogotec iz »Velikih družin« Denysa de la Patelliera

»NJENA EDINA LJUBEZEN« — je oder. Ona — je mlada in prikupna Susan Strasberg. Režiser — je odlični Američan Sidney Lumet (Dvanajst jezdnih mož). Igrajo še: Henry Fonda, Joan Greenwood, Hubert Marshall. Vse skupaj — obeta biti dobra drama!

»ENAJST VETERANOV« se je zbralo in ustanovilo ameriško »Ligo gentlemanov«, da bi precizno oropali igralnico. V duhovito komedijo ali zabavno kriminalko jih je posnel režiser Lewis Milestone. Enajstovica je Sinatra »klan« — za tiste, ki ga ne poznajo, pa nekaj najbolj znanih imen: Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis in Angie Dickinson.

prodor v najkvalitetnejša dela. Njegova markantna osebnost mu je dala privlačnost resnične zvezde (v najboljšem pomenu besede). Tretja silnica pa je napravila iz njega »junaka svojega časa«.

To zadnje velja posebno za prvo obdobje v njegovi igravski karieri — za tista negotova trideseta leta, razpeta med pravkar minulo svetovno krizo in grožnjo druge svetovne vojne. (V drugi polovici je njegova osebnost nekoliko manj značilna za naš čas, toda zato toliko močnejša.) V to desetletje je Gabin stopil po »vajenski dobi« v zabaviščih in gledališču (začel je kot plesalec v Folis Bergeres, po volji svojega očeta — sam bi bil rad postal strojevodja!) in po nekaj filmskih komedijah s svojo prvo karakterno vlogo v »Srecu lilij« (1931) Anatola Litvaka. Po tem filmu pa je sledila izredna vrsta tragičnih likov, s katerimi je Gabin zablestel kot komet in se za vedno zapisal v filmsko zgodovino ob nekaterih najpomembnejših ustvarjavih tistega časa. Ob Julieniu Duvivieru s filmi »Zastava« (1935), »Slavna tovaršija« (1936) in »Pépé le Moko« (1937), ob Jeanu Renoiru s filmi »Na dnu« (1936), »Velika iluzija« (1938) in »Človek zver« (1938), ob Marcelu Carnéju s filmoma »Obala v megli« (1938) in »Ob zori« (1939) pa ob Jeanu Grémillonu z »Lomilcem srca« (1937) in »Vlačivci« (1939)...

in krizo, junaštvo v smrti, čut za humor in nežnost v ljubezni. V svojih najboljših filmih je osamljena osebnost, ki ne dovoli nikomur posegati v svoje življenje — močan, molčeč, pa živahnega duha. Zelo značilna je njegova vloga gangsterja, ki se skriva pred policijo v alžirski kazni, toda ne prenese nedejavnosti — v filmu »Pépé le Moko«, saj izraža prevladujočega duha Gabinovih vlog v prvem obdobju: bolje je umreti za neki ideal (pa naj bo še tako subjektiven), kot gledati, da se življenje odteka v dolgočasju in brezdelju; smrt nam je tako sojena — zato med nasilno in cmeravo smrtjo raje izbere prvo.

Težko je izbirati med topim Maréchalom iz »Velike iluzije«, ciničnim dezertjerjem iz »Obale v megli«, s slo po ubijanju obsedenim strojevodjo iz filma »Človek zver«. Gabin je že takrat obvladal vse odtenke igravske umetnosti, obenem pa je bil že takrat osebnost, ki obvlada vsak film, ne da bi bilo to na škodo dela kot umetniške celote. Med vojno se je najprej zatekel v Ameriko, od koder velja omeniti le Duvivierovega »Sleparja« (1943), nato pa se je kot mornariški oficir udeležil bitke za Francijo. Po vojni ni takoj našel trdnih tal. Prvič je spet uspel z »Zidovi Malapage« (1948) Renéja Clementa.

Poštenost, junaštvo, nežnost

André Bazin ga je imenoval »tragičnega junaka sodobnega filma«. Toda bil je še več. V tem obdobju je Jean Gabin združeval v sebi malone vse ideale svojih rojakov: poštenost, čvrstost v srečanju z nasprotovanjem

Nato je Gabin s Carnéjevo »Marie iz pristanišča« (1949) varno pristal v vlogi, ki jo je obdržal vse do danes: uspešen, samozavesten človek na pragu starosti, ki se zaplete ali v avanturo z mlajšo žensko ali pa v grd zločin. Impresario v Renoirovem »Francoskem Can-Canu« (1954), gangster Max v Beckerjevem filmu »Ne dotikaj se denarja« (1954 — ena njegovih najboljših vlog!), gangster v Decoinovi »Raciji na mamila« (1956), simpatični detektiv v »Zločinu in kazni« (1956), pa odlični advokat ob BB v Autant-Larjevem filmu »V primeru nesreče« (1958)...

Toda to nikakor ne pomeni, da je Gabin začel zvezdniško igrati tipizirane vloge! Zakaj tu je tudi zdravnik iz »Primeru dr. Laurentas«, ki je morda najbolj človeško topli od vseh Gabinovih vlog. Tu so tudi izredni portreti denarnih in političnih močnikov v filmih »Baron de l'Ecluse«, »Velike družine« in »Predsednik«. In končno sta tudi vlogi v filmih »Povprek po Parizu« (Lara, 1956) in »Arhimed potepuh« (Grangier, 1959 — berlinski Srebrni medved), v katerih je dokazal svoje komične sposobnosti (pred vojno so bile majhne, danes drugače).

Prav ta njegova vsestranost, ob kateri pa je Gabin vedno tudi Gabin — tista markantna, spoštovanje vzbujajoča osebnost — je pač glavni vzrok za njegov neprekinjeni kritični uspeh in izredno priljubljenost. Zato bo tudi njegovo ime ostalo zapisano v zgodovini še dolgo potem, ko se bo umaknil iz filmskega sveta in se povsem posvetil svojemu najljubšemu konjičku — kmetovanju.

Dušan Ogrizek

RADIJSKI

SPORED

VELJA OD 8. DO 14. FEBRUARJA

Poročila poslušajte vsak dan ob 5.15, 6., 7., 8., 10., 12., 13., 15., 17., 22., 23. in 24. uri ter radijski dnevnik ob 19.30. Ob nedeljah pa ob 6.05, 7., 9., 12., 13., 15., 17., 22., 23. in 24. uri ter radijski dnevnik ob 19.30

● SOBOTA — 8. februarja

8.05 Vedre melodije, za konec tedna — 8.55 Radijska šola za nižjo stopnjo — 9.25 Mladina poje — 9.45 Solistična zabavna glasba — 10.15 Nekaj domačih z majhnimi instrumentalnimi ansambli — 10.35 Zborovske skladbe in priredbe šole Bole Bartoka — 11.00 Pozor, nimaš prednosti — 12.05 Zabavna glasba — 12.15 Kmetijski nasveti — 12.25 Ob zvokih zabavne glasbe — 13.15 Obvestila in zabavna glasba — 13.30 Glasbeni sejem — 14.35 Naši poslušavci čestitajo in pozdravljajo — 15.15 Zabavna glasba — 15.40 Skladbe na pesnitve Franceta Prešerna — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Gremo v kino — 17.35 Pesmi in plesi jugoslovanskih narodov — 18.00 Aktualnosti doma in v svetu — 18.10 Recitali znamenitih pevcev — 18.45 Novo v znanosti — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Išcemo nove talente — 21.00 Sobotni ples — 22.10 Oddaja za naše izseljence — 23.05 Prijeten konec tedna

● NEDELJA — 9. februarja

6.00 Dobro jutro — 6.30 Napotki za turiste — 7.40 Pogovor s poslušavci — 8.00 Mladinska radijska igra — 8.40 »Pust, oj čas presneti« — 9.05 Naši poslušavci čestitajo in pozdravljajo I. — 10.00 Se pomnite, tovariši — 10.30 Nedeljsko glasbeno popotovanje — 11.30 Nedeljska reportaža — 11.50 Solistična zabavna glasba — 12.05 Naši poslušavci čestitajo in pozdravljajo II. — 13.30 Za našo vas — 13.50 Koncert pri vas doma — 14.10 Nekaj melodij — nekaj ritmov — 15.05 Virtuozne skladbe s koncertnih odrov — 16.00 Humoreska tega tedna — 16.20 Domače melodije za nedeljsko popoldne — 16.45 Naš glasbeni avtomat — 17.05 Hammond orgle — 17.15 Radijska igra — 18.33 Dvoje novosti iz arhiva zabavne glasbe — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Izberite svojo popevko — 21.00 Njihovi rokopisi — 22.10 Plesna glasba — 23.05 Variacije za klavir

● PONEDELJEK — 10. febr.

8.05 Novi posnetki Akademскеga okteta — 8.25 Ma'i an-

sambli v vedrem ritmu — 8.55 Za mlade radovedneže — 9.25 Pojeta sopranistka Vanda Gerlovič in tenorist Rajko Koritnik — 10.15 Lahka koncertna glasba — 10.35 Naš podlistek — 10.55 Glasbena medigra — 11.00 Pozor, nimaš prednosti — 12.05 Zabavna glasba — 12.15 Kmetijski nasveti — 12.25 Lepe melodije — 13.30 Glasbeni sejem — 14.35 Naši poslušavci čestitajo in pozdravljajo — 15.15 Zabavna glasba — 15.45 S knjižnega trga — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Iz opernege albuma — 18.00 Aktualnosti doma in v svetu — 18.10 Zvočni kaleidoskop — 18.45 Pota sodobne medicine — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Sinfonični koncert Orkestre Slovenske filharmonije — 20.38 Glasbena panorama — 22.10 S popevkami po svetu — 23.05 Literarni nokturno — 23.15 Nočni akordi.

● TOREK — 11. februarja

8.05 Pisana glasba — 8.35 Pisani zvoki z Dravskega polja — 8.55 Radijska šola za srednjo stopnjo — 9.25 Majhni instrumentalni ansambli — 9.45 Pojeta mezzosopranistka Blanka Zec in baritonist Vladimir Rudžjak — 10.15 Ciganski napevi — 10.40 Prizori iz I. dejanje Walkire — 11.00 Pozor, nimaš prednosti — 12.05 Zabavna glasba — 12.15 Radijska kmečka univerza — 12.25 Domače pesmi in napevi za prijetno popoldne — 13.0 Iz baletov Petra Iljiča Čajkovskega — 14.05 Radijska šola za višjo stopnjo — 14.35 Štiri jugoslovanske rapsodije — 15.15 Zabavna glasba — 15.30 V torek na svidenje — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Koncert po željah poslušavcev — 18.00 Aktualnosti doma in po svetu — 18.10 Bolgarska zabavna glasba — 18.25 Plesni orkester RTV Ljubljana in njegovi solisti — 18.45 Na mednarodnih križpotjih — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Poje Komorni zbor Radia Sarajevo — 21.05 Pisan večerni koncert za razvedrilo — 22.10 Glasbena medigra — 22.15 Skupni program JRT — 23.05 Zvenec kaskade

● SREDA — 12. februarja

8.05 Jutranji divertimento — 8.55 Pisani svet pravljic in zgodb — 9.25 V paviljonu zabavne glasbe — 10.15 Japonske in indonezijske narodne pesmi — 10.45 Človek in zdravje — 10.55 Glasbena medigra 11.00 Pozor, nimaš prednosti — 12.05 Zabavna glasba — 12.15 Radijska kmečka univerza — 12.25 Popevke in ritmi — 13.30 Od solistov do orkestra — 14.05 Radijska šola za srednjo stopnjo — 14.35 Od Sofije do Moskve — 15.15 Zabavna glasba — 15.40 Komorni zbor RTV Ljubljana poje slovenske narodne pesmi — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Igra violinist Dejan Bravničar — 17.35 Iz fonoteke Radia Koper — 18.00 Aktualnosti doma in po svetu — 18.10 Mojstri orkestralne igre — 18.45 Ljudski parlament — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Lepe melodije — 20.30 Iz dveh oper Leoša Jančka — 21.30 Dve partituri iz naše glasbene preteklosti — 22.10 Zvoki ob kaminu — 23.05 Literarni nokturno — 23.15 Popevke se vrstijo.

● ČETRTEK — 13. februarja

8.05 S koncertnih in opernih odrov — 8.55 Radijska šola za višjo stopnjo — 9.25 Iz jugoslovanske zabavne produkcije — 10.15 Pihalni orkester JLA — 10.30 Pet minut za novo pesmico — 11.00 Pozor, nimaš prednosti — 12.05 Zabavna glasba — 12.15 Radijska kmečka univerza — 12.25 Zvočni spektrum — 13.30 Glasbeni sejem — 14.35 Naši poslušavci čestitajo in pozdravljajo — 15.15 Zabavna glasba 15.40 Literarni sprehod — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Igra ansambel Fausto Papetti — 17.15 Turistična oddaja — 18.00 Aktualnosti doma in po svetu — 18.10 Majhen koncert domače glasbe — 18.45 Ta teden v skupščinskih odborih — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Četrtek večer domačih pesmi in napevov — 20.45 Lahka glasba — 21.00 Lirika skozi čas — 21.40 Dve sliki — 22.10 Glasbena medigra — 22.15 Skupni program JRT — 23.05 Godala v ritmu — 23.20 Skupni program JRT

● PETEK — 14. februarja

8.05 Operetna in lahka glasba — 8.30 Nekaj domačih — 8.55 Pionirski tednik — 9.25 Povabilo na ples — 10.15 Zaključek opere »Slovo od mladosti« — 10.35 Novost na knjižni polici — 10.55 Glasbena medigra — 11.00 Pozor, nimaš prednosti — 12.05 Zabavna glasba — 12.15 Kmetijski nasveti — 12.25 Domače pesmi in napevi za popoldne — 13.30 Oj, rožmarin — 14.05 Radijska šola za nižjo stopnjo — 14.35 Zabavni orkestri vzhodnonemškega radia — 15.15 Napotki za turiste — 15.20 Zabavna glasba — 15.45 Jezikovni pogovori — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Popoldne pri skladatelju Bacheriniju — 18.00 Aktualnosti

doma in v svetu — 18.10 Pesmi borbe in dela — 18.30 Pri-poveduje nam — 18.45 Iz naših kolektivov — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Igra zabavni orkester Roger Williams — 20.15 Tedenski zunanje-politični pregled —

20.30 Iz slovenske violinske glasbe — 21.02 Glasbene slike z orkestrom Les Baxter — 21.15 Oddaja o morju in pomorščakih — 22.10 Pisana glasba — 23.05 Vokalna solistka Helen Shapiro — 23.20 Skupni program JRT

TELEVIZIJA

SOBOTA — 8. februarja

Olimpijske igre iz Innsbrucka:
8.55 do 11.00 Stefeta 4 x 10 kilometrov za moške
11.55 do 15.00 Slalom za moške
17.00 do 19.00 Hokej Kanada : SSSR
19.45 do 20.00 Filmski pregled
20.30 do 22.30 Hokej CSSR : Švedska
RTV Ljubljana
16.50 Poročila
19.00 TV obzornik
19.20 Potopisna oddaja JTV
20.00 TV dnevnik RTV Beograd
22.30 »Ogledalo državljana Pokornega«
23.30 Poročila

NEDELJA — 9. februarja

RTV Zagreb
11.00 Kmetijska oddaja Evrovizija
12.55 Innsbruck: Smučarski skoki
15.00 Prenos pustnega karnevala iz Vianeggia
RTV Ljubljana
17.05 Film za otroke o Denisu
17.30 Kaj bo prihodnji teden na sporedu
17.45 TV podlistek
18.15 Mladinski TV klub Evrovizija
19.15 Filmski prenos iz Innsbrucka
JTV
20.00 TV dnevnik Evrovizija
20.25 Zaključek XI. olimpijskih iger v Innsbrucku
RTV Beograd
21.00 »Boj na Kosovu« — TV drama
RTV Ljubljana
22.30 Jazz na ekranu
23.00 Poročila

PONEDELJEK — 10. febr.

RTV Ljubljana
10.40 Šolska ura
15.20 Ponovitev šolske ure
17.30 Angleščina na TV
18.30 TV poročila
18.35 Kijukec in medved — TV slikanica
19.00 TV obzornik
JTV
19.30 Tedenski športni pregled

00.00 TV dnevnik RTV Ljubljana
20.30 Propagandna oddaja RTV Beograd
22.15 Poročila

TOREK — 11. februarja

Ni sporedal

SREDA — 12. februarja

RTV Ljubljana
17.30 Ruščina na TV
18.00 Poročila
18.05 Zanikrni bralec — slikanica za najmlajše
18.20 Pionirski TV studio
19.00 TV obzornik in kulturna tribuna
19.30 Sprehod skozi čas JTV
20.00 TV dnevnik RTV Zagreb
20.30 Propagandna oddaja
20.45 Na kraju samem — zabavno glasbena oddaja
RTV Ljubljana
21.45 Zgodba o dr. Kildareju
22.35 Poročila

ČETRTEK — 13. februarja

RTV Ljubljana
17.30 Angleščina na TV
RTV Beograd
18.00 Poročila
18.05 Slike sveta
RTV Ljubljana
18.30 Britanska enciklopedija
19.00 TV obzornik
RTV Zagreb
19.30 Narodna glasba JTV
20.00 TV dnevnik RTV Zagreb
20.30 Propagandna oddaja
20.45 Requiem — posnetek z javnega koncerta
22.15 Poročila

PETEK — 14. februarja

17.30 Ruščina na TV
18.00 Poročila
18.05 Kuharski nasveti
18.30 Poljudnoznanstvena oddaja
18.50 Glasbeni kotichek
19.30 TV obzornik JTV
20.00 TV dnevnik RTV Zagreb
20.30 Propagandna oddaja
20.45 Portret Jaroslava Marvana — celovečerni film

gledališče

PRESERNOVO GLEDALIŠČE

V KRANJU

NEDELJA — 9. februarja
Uprizorj ob 10. uri URJ
PRAVLJIC — 15. program

K I N O

Zirovnica
8. februarja — ital. amer. barv. film MORGANOVI GUSARJI
9. februarja — slovenski film TRIGLAVSKE STRMINE
11. februarja — angl. barv. VV film UPORNIK
12. februarja — avstr. nemški film PESEM O PISANEM BALONU

Dovje
8. februarja — slovenski film TRIGLAVSKE STRMINE
9. februarja — ital. amer. barv. CS film MORGANOVI GUSARJI
13. februarja — avstr. nemški barvni film PESEM O PISANEM BALONU

Koroška Bela
8. februarja — amer. barv. CS film UPORNIK
9. februarja — franc. barv. film NA JAMAJKO
10. februarja — amer. VV film CLOVEK, KI JE UBIL LIBERTY VALANCE

Kranjska gora
9. februarja — amer. barv. VV film UPORNIK
13. februarja — amer. VV film CLOVEK, KI JE UBIL LIBERTY VALANCE

Ljubno
8. februarja — angl. barv. film NEPRICAKOVANA LJUBEZEN ob 19.30
9. februarja — angl. barv. film NEPRICAKOVANA LJUBEZEN ob 16. uri

Dupljica
8. februarja — amer. barv. CS film SEPETANJE NA BLAZINI ob 19. uri
9. februarja — amer. barv. CS film SEPETANJE NA BLAZINI ob 15., 17. in 19. uri
12. februarja — sov. barv. film HUSARSKA BALADA ob 17. uri
13. februarja — sov. barv. film HUSARSKA BALADA ob 19. uri

Radovljica
8. februarja — franc. barv. CS film FRACASSE ob 20. uri
8. februarja — franc. CS film LJUBEZEN PRI DVAJSETIH ob 18. uri
9. februarja — franc. barv. CS film FRACASSE ob 16. in 20. uri

9. februarja — franc. CS film LJUBEZEN PRI DVAJSETIH ob 18. uri
9. februarja — nem. barv. film CRNI BLISK ob 10. uri dopoldne matineja
11. februarja — franc. CS film IGRA RESNICE ob 20. uri
12. februarja — franc. CS film IGRA RESNICE ob 18. in 20. uri
13. februarja — amer. barv. film TOPOVI IZ NAVARONA ob 19.30
14. februarja — ital. film ITALIJANKE IN LJUBEZEN ob 20. uri

8. do 9. februarja — amer. VV film CLOVEK, KI JE UBIL LIBERTY VALANCE
10. do 11. februarja — avstrijsko nemški film PESEM O PISANEM BALONU
13. do 14. februarja — ameriški barv. VV film UPORNIK

Prireditve

KUD v Zalogu (pri Komen- di) bo uprizoril v nedeljo, 9. februarja ob 15. uri igrice »ANALFABET«. Po končanem programu pustna zabava. Igrajo »Veseli trgovci«. Zaželjene so tudi maske.

KRD »Borec« Velesovo bo uprizoril v nedeljo, 9. februarja, ob 15. uri v prosvetni dvorani v Adergasu komedijo v treh dejanjih »SKUPNO STANOVANJE«. Po igri bo pustna zabava. Igral bo kvartet iz Tržiča. Srčkovi pleši. Maske so zaželjene, tri najlepše bodo nagrajene.

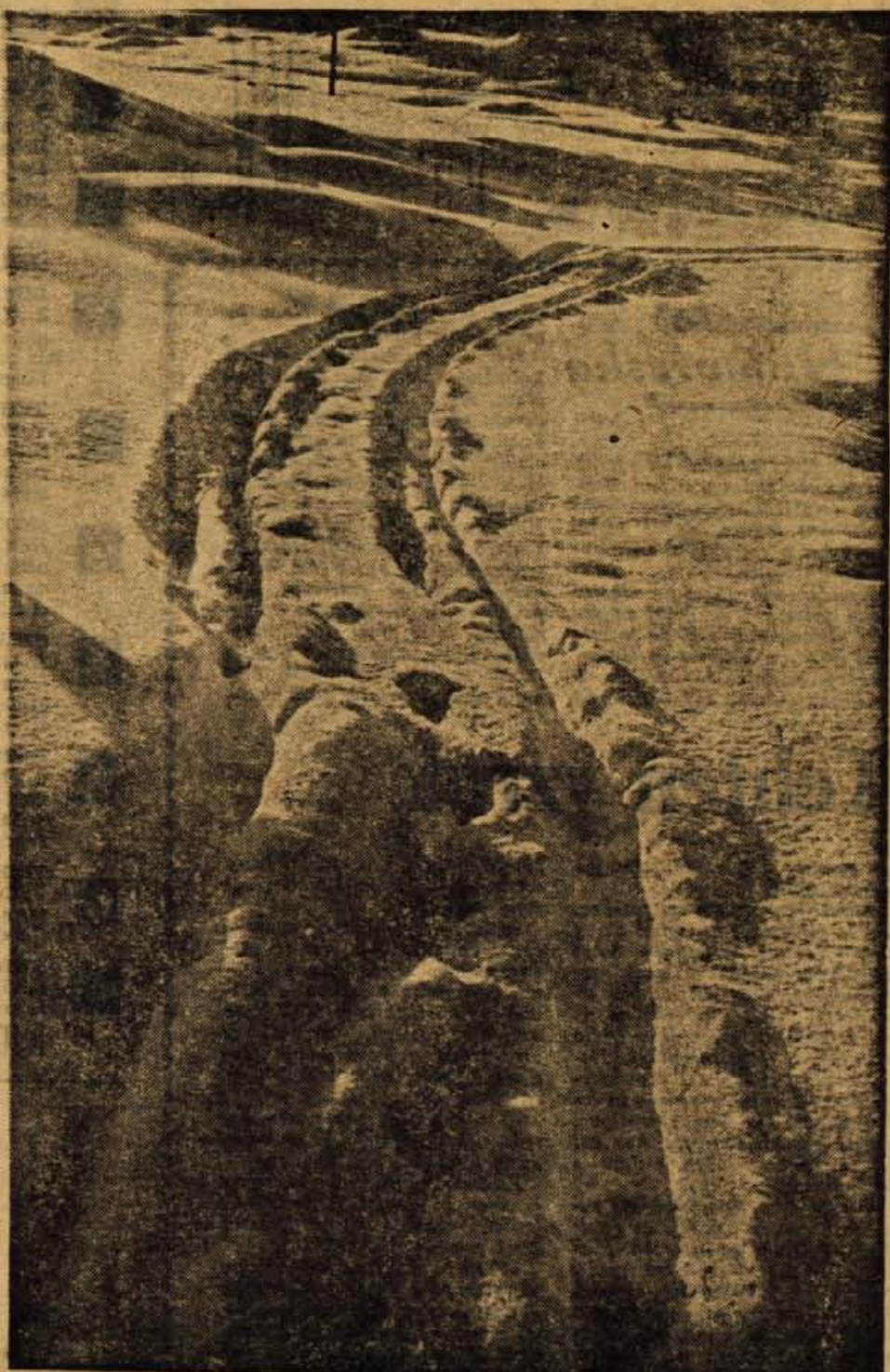
BLAGO ODVAJALNO SREDSTVO

Odkar so v njegovem podjetju uvedli prisilno upravo, se počuti v službi kot doma.

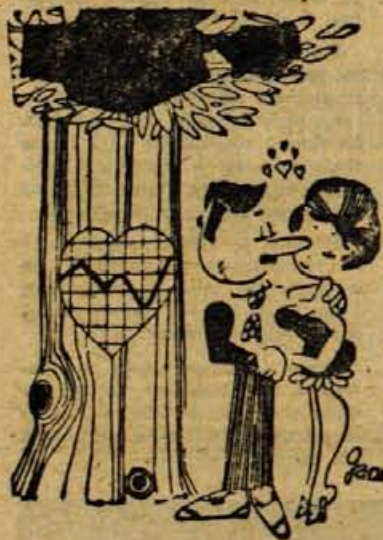
Telefoniral je na policijo, da so mu neznan zlikovci odnesli iz ateljeja celotno zbirko skulptur, pripravljenih za razstavo. Krivcem so kmalu prišli na sled: šole so tekmovalce v zbiranju odpadnega materiala in so učenci počistili vsa podstrešja.

Mračno je strmel skozi okno na naraščajočo povodenj, ki je že segla do vrat. V nemočnem besu je siknil: »In ravno včeraj me je nagnala zalivat zelje!«

Znano je, da so svinje zelo pametne, medtem ko najdeš le malo živali, ki bi bile neumnejše od ovac. In vendar pravimo: »Ti moja ovčka, ti!«

ZIMSKE SENCE — FOTO: FRANCE PERDAN

KNJIGOVODJA

In kaj naj naredim zdaj?

Napravil je kariero, ker je spoznal, na katerih sestankih mora kritizirati, na katerih molčati. Največ je negodoval na občnem zboru ballnarskega društva.

Humoreska

Mali Naca torej ni bil sprejet v kmetijsko zadrugo v vasi Marsikje. (Na tem mestu opozarjamo spoštovane bravce, da je vsaka podobnost z gorenjskimi zadrugami zgolj slučajna.)

Razočaran je stremel za odhajajočim poštarjem, se čohal za levim ušesom, v desnici pa je mečkal dopis, v katerem so mu na njegovo prošnjo za sprejem v kmetijsko zadrugo odgovarjali, da

vagon krompirja, Mali Naca pa ga je za njo pobral dva.

Nato je prišlo tisto z novimi zadrugnimi blevi, se je čohal Mali Naca, tokrat bkrati za levim in desnim uhljem. So nazidali v zadruzi odprte hleve po načrtih genialnega agronoma Posnemalnika, ki je take hleve videl, ko je bil na praksi v sončni Kaliforniji. Mali Naca je gledal zidavo, majal z glavo in res, ni minil teden po vselitvi živine, ko so vse krave kašljale kot star penzionist, biki pa kihali, da je agronoma Posnemalnika, ki je prišel gledat nezavedno žival, vrglo vznak v sneg. Potem so neko jutro našli stari kravi obežen termofor okoli vratu,

Tehten vzrok

ga morajo, žal, zaradi tehtnega vzroka odbiti.

Stremel je v sosedovega petelina, ker je pismonoša že izginil okrog vogala, se za spremembo čohal za desnim ušesom in jezen razmišljal, kateri bi utegnil biti tisti tehtni vzrok. No, roko na srce, tehtnih vzrokov bi utegnilo biti več, si je priznaval Mali Naca. Zadrugi je svoj čas prenekatero zagodel in to brez strun in loka, pa bi bilo čisto razumljivo, da se ga zdaj otepajo kot vol obada. Recimo tista zadeva s krompirjem.

Predlanskim je krompir na zadrugnih nji vah obrvidil, da ga je bilo ko kritike po sestanku. Mali Naca je stal ob brazdah, gledal traktor in pobirače ter poslušal, kako se mu srce para ob pogledu na krompir, ki je ostajal za njimi v zemlji. Pa je stopil do predsednika in ga pobaval, če sme pobrati krompir, ki je ostal na njivi in mu je predsednik dovolil. No, in se je stvar zasukala tako, da je zadruga tisto leto predelala

bik pa je imel zavezan šal in so vsi vedeli, da je imel Mali Naca prste vmes.

Se in še se je Naca spominjal podobnih reči, toda naj je preudarjal tako ali drugače, ni uganil, kaj menijo v zadrugi s tehtnim vzrokom. In se je Mali Naca nazadnje razjezil, vzravnal je vseh svojih stopetinšestdeset centimetrov (podplati in klobuk všteti) ter dejal:

»Tja stopim in povprašam. Beseda ni konj, pravijo, in ni hudir, da ne bi zvedel, kaj jih grize.«

Predsednik kmetijske zadruge je cincal in mencal, se izmikal in ječljal, nazadnje pa je Malemy Naci priznal:

»Vzeli bi te, Naca, saj nimamo nič proti tebi! Kar je bilo, je bilo, pravim jaz; vsakega novega člana moramo biti veseli. Toda v našem statutu stoji, da mora biti vsak član vsaj stosedemdeset centimetrov visok, zakaj ne moremo tvegati, da bi se nam na naših nji vah izgubil v plevelu!«

VILKO NOVAK

HOROSKOP

VELJA OD 8. DO 15. FEBRUARJA

OVEN (21. 3.—20. 4.)

NEKDO V MASKI te preseneti, vendar ne tako kot so izjave nekaterih škofjeloško zadrugo, da je že določena lokacija za upravno poslopje na Trati zanj prelepa. Veliko znancev, eden bo preveč.

BIK (21. 4.—20. 5.)

ZARADI LJUBOSUMNOSTI zna priti do nesoglasja z drago osebo. V sredo si najbolj občudovana osebnost. Integracija vsebine vseh mogočih žepov in štumfov v lastnem stanovanju ne bo posrečena. Pozornost na hišne čenče.

DVOJČKA (21. 5.—20. 6.)

ZASEBNO ZIVLJENJE bo pod vplivom zunanjih dogodkov. Zelo bo koristil izlet v prijateljski družbi. Nekaj pogrešaš, kot prebivavci Trate kulturne hrane in razvedrila, ko so jim uknili kino in knjižnico. Osamljenost bo prešla.

RAK (21. 6.—22. 7.)

S PREPOVEDANO spremljevalko in glasnim besedami ne vzbudiš toliko pozornosti kot stara »kišta« v izložbi »Kokre« v Kranju. Dolgočasni obisk te uspava.

LEV (23. 7.—22. 8.)

NE ZAPRAVLJAJ starega prijateljstva z osebo, ki ti je že večkrat dokazala iskreno naklonjenost. Zaradi prekropane noči potuha, toda ne tolikšna kot so je bili deležni (ne) anonimni vlomivci v stražiško samopostrežbo. Pismo z opominom in grožnjo.

DEVICA (23. 8.—22. 9.)

Z AGILNOSTJO se izkažeš, kot so se škofjeloški cestarji (in še marsikateri), ko so se lotili ledenih hriščkov na mestih ulicah šče zdaj, ko jih je sonce jelo mehčati. Srečaš poletno ljubezen. Leseno darilo.

TEHTNICA (23. 9.—22. 10.)

V SOBOTO se odločiš, da nič ne tvegaš in raje mirno spiš. V nedeljo poslušaj nerganje svojcev in znancev, da v kranjskih mesnicah ni moč dobiti vampov. Obdariš otroke, da se prikupiš staršem.

SKORPIJON (23. 10.—22. 11.)

NEKAJ TI BODO zaupali, pa glej, da jih ne izigraš kot tista učiteljica iz Zeleznikov, ko se po končanem študiju s štipendijo ne zmeni za nekdanje kolege in hoče službo s stanovanjem v mestu. Nekomu se kolca za teboj.

STRELEC (23. 11.—22. 12.)

ZACNES NEKAJ čisto novega. Pazi, da te ne bodo opeharili kot jeseniške odbornike na nedavni seji, ko so glasovali ob pomanjkljivem gradivu in samo za en predlog (hotel Prisank). Spočiješ živce, ker so dom sprazni.

KOZOROG (23. 12.—20. 1.)

S SKOKOM čez planke ne povzročiš toliko hude krvi in zmede med opravljivi, kot jo je novi avtobusni vozni red in obeti za zvišanje cen med delavci — vozači. V petek se lotiš odpravljanja zoprne navade.

VODNAR (21. 1.—19. 2.)

VEDKRAT SE TI BO neosnovano mudilo tako, kot se čestokrat trgovcem in še komu v zadnjem času mudi dvigati cene. V bivši ljubezni — imaš sovražnika.

RIBI (20. 2.—20. 3.)

KREPKA ZABAVA, zaspanost v službi in sitnost do ponedeljka to bodo posledice nekega darilca. Honorar zamaš čakaš tako kot Kroparji šiviljo, krojača, mizarja in še kaj. Pust se pozabava s tvojimi žepi in srcem.

— Ali vas moti hrup?
— Pa še kako, posebno takrat, ko se razburjajo, dr premalo delam!